

KOMMUNISTISK POLITIK

24. SEPTEMBER, USA

**DU ER
IKKE
ALENE**

Nr. 19

9. årg.

2005

**30. september -
13. oktober**

Støttepris 12 kr.

TEMA: GLOBAL PROTEST

Kjers fagre verden s. 2 • Drama i samlingen s. 3 • Ulige Danmark s. 4 •

Københavns fremtid - i hvis hænder? s. 5 • Bjørnetjenesten s. 6 •

Irak-krigen er en katastrofe s. 7 • "Et liv efter arbejde" s. 8 • DKU kongres s. 10 •

Sightseeing på Christiania s. 11 • Digte fra terrorkrigen s. 12 • Global protest s. 14 •

Valg i Tyskland s. 18 • Samlingsfiasko s. 19 • APK: "Gør massernes krav synlige!" s. 21 •

Debat s. 22 • Tiden skriger på modangreb s. 24

Kjers fagre verden

KOMMUNISTISK POLITIK

Det går rigtig godt for verden, må den danske ulighedsminister Eva Kjer Hansen mene. For ulighed skaber vækst – jo større ulighed, jo større vækst. Og væksten i ulighed på verdens øges rigtig hurtigt. Ifølge rapporten op til FNs sociale topmøde, der afsluttedes midt i september, bliver den rige øvreklasse hurtigt federe, mens den fattige underklasse bliver stadig mere forhutlet. De sociale forskelle er markant øget i de sidste 10 år, siden det sociale topmøde i København i 1995, som nu skulle følges op.

Skævheden er enorm. En milliard af klodens 6 milliarder sidder på 80 pct. af det globale bruttonationalprodukt. Fem milliarder deles om de sidste 20 pct. Og så giver disse tal kun en indikator for uligheden. Af den rigeste milliard er der mange fattige. Til gengæld er der nogle tusinde stenrige milliardærer i dollars, som hver jer mere end fattige landes BNP.

Fokus på nyliberal økonomisk vækst, privatiseringer og markedsreformer har ikke skabt mere social og økonomisk lighed.

- 'En udviklingsstrategi, der alene fokuserer på økonomisk vækst og generering af indkomst er ineffektiv og fører til en ophobning af rigdom hos de få og uddyber fattigdommen for de fleste', konkluderer rapporten.

Det er ellers den officielle danske udviklingspolitik: Vækst skaber ulighed skaber velfærd – for A.P. Møller & Co.

Men ikke en hund gør, ikke en fugl klatter, når det drejer sig om ulands-politik. Der er uligheden et dogme, som statsministeren ikke kunne drømme om at dementere.

For fem år siden besluttede verdens topledere at fattigdommen skulle være halveret i 2015. Der er ikke en chance for, at det sker. Ifølge UNDP-rapporten vil fattigdom, sult og konflikter eskalere.

Rapporten omfatter 177 lande, som rangeres efter et såkaldt Human Development Index (HDI), som sammenholder sociale, økonomiske og kulturelle faktorer for at vurdere deres fremskredenhed eller modsat tilbagestående eller tilbagegang.

Ifølge årets rapport er en række lande i Afrika syd for Sahara

ra samt stater i det tidligere Sovjetunionen fortsat deres march baglæns. 18 af verdens fattigste lande – deraf 12 i Afrika - med tilsammen 460 millioner mennesker er dårligere stillet, end de var i 1990. Sydafrika er rykket 35 pladser ned på listen.

De seks øvrige lande, som er gået baglæns i menneskelig udvikling var dele af det tidligere Sovjetunionen. Tadsjikistan er gået 21 pladser tilbage, Ukraine og Rusland henholdsvis 17 og 15 pladser.

Men i Latinamerika er der da øget ulighed, og vækst? Ifølge FN-rapporten lever hver femte latinamerikaner i ekstrem fattigdom, hvilket betyder, at ca. 96 millioner mennesker ikke har nok til at kunne spise. Tilføjes antallet af fattige, som i FN-regi defineres af, at de ikke har adgang til basale fornødenheder som mad, uddannelse, sundhed, transport og tøj, drejer det sig om 222 millioner mennesker eller 43 pct. af indbyggerne i Latinamerika fra Mexico i nord til Ildlandet i syd.

Hovedparten af kontinentets nationer er – trods øget ulighed og vækst - stadig langt bagefter målet om at nå en halvering af den ekstreme fattigdom fra 1990 til 2015.

Måske hænger verden og økonomien bare ikke sådan sammen, som ulighedsminister Eva Kjer Hansen tror. At forkæle de rige og trampe på de fattige giver hverken øget dynamik eller velfærd. Postulatet er absurd. Det gælder ikke for Uganda, Rwanda eller nogen afrikansk stat, hvor der ikke er økonomisk lighed, men stærk ulighed og enorm fattigdom. Det gælder heller ikke for Danmark.

Eva Kjer Hansen støttes i sine bestræbelser på at udvikle den globale fattigdom af et flertal af regeringspartierne vælgere. Blandt venstrefolk mener 59 %, at 'uligheden gerne må blive større, for den skaber dynamik i samfundet'. Blandt de konservative er det 65 %, viser en Megafon-måling.

På FN-topmødet besluttede statslederne sig til igen ikke at gøre noget (sagt med lidt pænere ord) – det vil netop sige at sikre ulighedens vækst.

Verden er – uanset ulighedsministeren hun måtte bide sin ærlige mening i sig - Kjers fagre verden.

Redaktionen 27. september 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 7. oktober 2005

Drama i samlingen

Den 27. september 2005 var for landsledelsen i DKP-ml i lang tid et pejlemærke i deres strategiske tænkning, en dato hvorom alt andet arbejde blev underlagt. Det var denne dato, hvor danskerne skulle stemme nej til Unionsforfatningen.

Kampen for et Nej blev i DKP-mls forestillingsverden til idéen om at skabe "ét stærkt parti", hvor principielle modsætninger blev underlagt en konkret opgave i klassekampen. Forfatningskampen skulle være den direkte vej til sammenlægning af DKP-ml og KPiD.

Sådan kom det imidlertid ikke til at gå. Danskerne stemte ikke nej til unionsforfatningen den 27. september. Vi kom slet ikke til at stemme, for forfatningen faldt i kraft af de franske og hollandske arbejders nej.

Og DKP-mls mangeårige kongstanke om et opsving i klassekampen under ledelse af "det stærke fælles parti" endte med, at der slet ikke var nogen forfatning at stemme om. I stedet blev den 27. september til dagen, hvor DKP-mls landsledelse offentliggjorde en fornærmet udtalelse og bekendtgør, at den har *besluttet at indstille de forhandlinger, som de sidste to år har været gennemført med KPiD's landsledelse.*

Samlingsprocessen, som partiet har underholdt venstrekræfterne med gennem år, er aflyst. Der bliver ikke noget fælles parti. Sammenlægningen er lagt i mølposen. Og den underlige ide om, at aktionsenhed i klassekampen er *vejen* til at sammenlægge kommunistiske organisationer står og blaffer underligt ensomt ...

Der gives ikke en konkret grund til den ændrede holdning hos DKP-ml. Gennem næsten 8 år har de vadet rundt på stedet og har stort set tilsluttet sig hele den revisionistiske strategi for anti-monopolistisk demokrati – dvs. socialisme uden revolution, illusorisk socialisme - uden at det af den grund har afstedkommet andet end begejstrede artikler om det gode samarbejde og dejlige sommerlejre. I mange

sammenhænge har KPiD og DKP-ml optrådt som siamesiske tvillinger, med blokvalg mod APK og DKP og andre. Nu er det forbi, navlestrengen er cuttet.

Den aktuelle situation udspringer tilsyneladende af en uenighed om den videre proces. Da ledelserne i DKP-ml og KPiD, efter næsten to års diskussion, i december 2004, nedkom med en anbefaling om at stifte partiet, blev den straks sendt til tælling af KPiD.

På forårets ekstraordinære kongres i KPiD viste der sig næsten stemmelighed mellem dem, der ønskede at genstarte samlingsbestrebelse med deltagelse af DKP, mod dem der ønskede at stifte et nyt parti i første omgang kun med DKP-ml. Bag denne diskussion lå en vurdering hos KPiDs ledelse om, at den havde mest at vinde ved at få DKP med ind i drøftelserne igen. At meddelelsen fra DKP-ml kommer i ugen op til DKPs landsmøde kan måske også ses som en resigneret erkendelse af at være blevet afvist til fordel for den anden bejler.

-Vi beklager dybt den situation der er opstået, men ser ikke nye udsigter til at processen bevæger sig ud af sit nuværende dødvande, siger DKP/ML's formand, Jørgen Petersen, til Arbejderen.

-Der var en historisk mulighed for enhed mellem KPiD og DKP/ML. Den fælles arbejdsgruppe, som vi nedsatte, dokumenterede meget omfatten-

de i sin rapport, at der var en grundlæggende enhed på de afgørende programatiske spørgsmål, siger Jørgen Petersen beklagende.

-Arbejdsgruppen anbefalede de to partiers landsledelser at udarbejde et fælles principprogram og målrette enhedsprocessen direkte mod stiftelsen af et nyt parti. Vi har forsøgt at tage en række initiativer for at muliggøre dette, men KPiD's landsledelse har afvist vores forslag og afvist at bygge den videre proces på arbejdsgruppens rapport, fortsætter han trist.

- Men KPiDs ledelse trådte på bremsen. Når man ikke vil bygge på enigheden, er der ikke noget grundlag for at fortsætte forhandlingerne, siger Jørgen Petersen dybt ærgerlig og bevidst om sit historiske ansvar.

Samlingsprocessen løb med andre ord på grund i et historisk dødvande. Den er gået i stå, fordi KPiD 'træder på bremsen' og ikke vil være med, siger DKP-ml altså. Vi venter på at KPiD lægger deres forklaring frem.

Ifølge Jørgen Petersen er der stort set ingen uenigheder partierne imellem. Det har været en del af den revisionistiske fortælletradition – som dagbladet Arbejderen er blevet en del af - at nægte at diskutere uenigheder. Og formand Petersen afslutter da også festen med Betty Frydensbjerg Carlsson med en konstatering af, at diskussion er absurd...

Jørgen Petersens drøm om sammenlægning med KPiD er faldet – efter otte års optimisme og glade samlingsbulletiner. Fiaskoen er total. For det var DKP-mls eneste budskab og eneste mission: at skabe et såkaldt '*stærkt kommunistisk parti*' – eller tilmed et '*kommunistisk masseparti*' – ved at slå pjalterne sammen.

Til den stadig mindre kreds af sammenlægningstroende vil der alligevel være en trøst: Det hele kan begynde forfra. Samling skal der til, som Jørgen Petersen siger. DKP, DKP-ml og KPiD kan blande kortene på ny i otte år til..

Ulighedsminister erklærer arbejderklassen krig

Asocialminister Eva Kjer Hansen (V) gjorde det i et stort opsat interview i Jyllands Posten (18.09.2005) klart, at det er Fogh-regeringens mål at skabe større ulighed i det danske samfund.

Dermed sagde hun direkte, hvad regeringen ikke har turdet sige, men i praksis har gjort: De sociale forskelle i Danmark er vokset i hurtigt tempo i Foghs regeringstid. De rige er blevet rigere, de fattige fattigere. Denne proces skal accelereres yderligere, siger asocialministeren.

Hendes åbenmundethed vakte furor. Hun blev tvunget til at trække sine udtalelser tilbage – hvordan man så kan det. Regeringschefen (der som oppositionsleder ofte forkyndte det samme) måtte rykke ud og forklare, at det ikke er et mål for regeringen at skabe større ulighed. Claus Hjort Frederiksen optrådte i samtlige medier med samme budskab.

Eva Kjer Hansens udtalelser er farlige for Fogh – fordi de afslører den inderste kerne i regeringens klassepolitik.

Uligheden skal blive større

Eva Kjer Hansen har ansat en af ulighedens og ultraliberalismens danske chefideologer, Christopher Arzrouni, som sin spindoktor. Det var Arzrouni, der som erhvervsjuridisk chef i Dansk Industri skrev Foghs berygtede nytårstale ved årsskiftet 2003-04 efter aftale med Foghs nu fratrådte spindoktor Mikael Kristiansen, som havde svært ved at kende forskel på stats-, parti- og privatøkonomi.

Nu er Arzrouni efter nytårsskandalen tilbage tæt på regeringen. Ulighedsministerens udtalelser er ikke tilfældige, men et planlagt ideologisk fremstød fra de stærke ultraliberale kræfter i regeringspartiet, som Fogh støtter, mens han prøver at forhindre dem i at tegne regeringens image.

Men hvad var det egentlig, Eva Kjer Hansen sagde til Jyllands Posten? Hun sagde bl.a.:

- Der er ingen tvivl om, at ulighed var et fy-ord hos socialdemokraterne i 1990'erne. Det er det ikke hos os. Og nu er det os, der styrer udviklingen. Jeg lægger op til et farvel til lighedsmageriet. Dengang ville man ved enhver given lejlighed forsøge at indsnævre spændet mellem rig og fattig. Jeg siger noget andet: Lad de rige blive rigere, så det kan skabe dynamik og komme hele samfundet til gode. Min socialpolitik handler om, at folk, der kan og vil, skal tjene gode penge, for det kan skabe arbejdspladser og skatteindtægter. Hvis det betyder, at skellet bliver større, gør det ikke noget.

Hun sagde også:

- Vi står midt i et opgør med årtiers socialdemokratisk inspireret lighedsmageri. Det er slut nu. Uligheden er der. Og uligheden må gerne blive større, for den skaber dynamik i samfundet. Vi skal bare sikre, at dynamikken også kommer de dårligst stillede til gode.

'Velfærds'-reform skal øge fattigdommen

Uligheden skal blive større, ved at de fattige trykkes endnu længere ned, som det indtil nu er lykkedes for regeringen med dens asociale reformer f.eks. i forhold til kontanthjælpen. På spørgsmålet om, hvorvidt 'spændet mellem de bedst og de dårligst stillede i samfundet gerne må blive større, end det er nu', svarer Eva Kjer Hansen:

- Ja. For hver gang der er fremgang og lønstigninger for folk, det går godt, smitter det af på folk, der er på overførselsindkomster, via den takstregulering af overførslerne, som vi har i Danmark. Det gør ikke noget, at de rige bliver rigere, så længe de fattige også gør det.

Spørgsmål: *- Men overførselsindkomsterne stiger ikke i samme takt som lønmodtagernes indkomster?*

Svar: *- Nej, men de stiger i et tempo, der sikrer, at de dårligst stillede i Danmark altid vil have et ordentligt forsørgelsesgrundlag til sig selv og deres*

Asocialminister Eva Kjer Hansen - Vil skabe større ulighed

familie. Det er det centrale. Ingen siger, at der skal være præcis den samme stigningstakt for alle grupper i samfundet. Så bliver der for lidt dynamik.

Spørgsmål: *- Regeringen har inden for de seneste år gjort indkomstforholdene dårlige for de økonomisk dårligt stillede, eksempelvis ved at indføre et loft over indkomster for folk på kontanthjælp. Hvordan hænger det sammen med målsætningen om ikke at forringe de dårligst stillede økonomiske forhold?*

Svar: *- Det handler om at sikre nogle fair og rimelige mekanismer ved at sætte indtægten på eksempelvis kontanthjælp i et rimeligt forhold til indtægten på mindsteløn. Der er det vigtigt, at der er en økonomisk gevinst at hente ved at gå på arbejde. Vi har lavet loftet, så det bedre kan betale sig for kontanthjælpsmodtagere at gå på arbejde.*

Eva Kjer Hansen påstår således, at de fattige vil blive rigere, hvis de rigere bliver det. Samtidig er det regeringens konkrete politik at gøre de fattigste (herunder ikke mindst folk på overførselsindkomster) fattigere endnu. Angiveligt fordi det skal kunne betale sig at arbejde – selvom arbejdspladserne ikke findes og Fogh-regeringen ikke har skabt nogen.

Dermed afslører Eva Kjer Hansen også hele tanken bag den såkaldte velfærdsreform, som regeringen lægger op til oven på en rapport fra Velfærdskommissionen, som kommer efter det forestående kommunalvalg den 15. november i år. De to 'oppositionspartier' Socialdemokraterne og De Radikale har allerede meldt sig som ivrige 'reform'-medspillere med forslag til beskæring af 'velfærden'. 'Velfærdsreformen', som skal være en omfattende dansk tillempning af EU's Agenda 2010 – går ud på

at barbere velfærdsordninger til et absolut minimum for at gøre de rige rigere.

Åben krigserklæring mod arbejderklassen

Hele Eva Kjer Hansens filosofi og politiske program er blind ultrakapitalistisk vækstideologi og bygger på en grotesk løgn. Det kapitalistiske samfunds dybeste økonomiske lov er, at de rige bliver rigere på de fattiges bekostning, at kapitalens voksende profitter står i direkte omvendt forhold til fald i realløn og øget elendighed i bunden af samfundet.

Selv ud fra et hensyn til det kapitalistiske samfunds overlevelse og spørgsmålet om dets vækstpotentiale er Eva Kjer Hansen i modstrid med de historiske erfaringer:

Kapitalistiske samfund med store sociale uligheder, hvor markedskræfterne har frit spil, er endnu mindre dynamiske end de kapitalistiske 'velfærds'-samfund, hvor en del af profitterne overføres til at sikre den permanente arbejdsløshedshærs overlevelse på et niveau omkring eller lidt over eksistensminimum (som det har været tilfældet med den 'nordiske' model). Ikke mindst for at undgå skarpe sociale sammenstød og skærpet klassekamp, som kan føre frem mod en socialistisk revolution. Netop dette har været og er socialdemokraternes og alle andre reformisters pointe og politik.

Eva Kjer Hansens udtalelser er en åben krigserklæring mod arbejderklassen.

Derfor reagerede Pia Kjærsgård så skarpt, at hun truede med at trække Dansk Folkepartis støtte til regeringen tilbage – for krigen mod arbejderklassen skal føres skjult, i praksis, som en uerklæret, men effektiv krig, mener fru Kjærsgård og Co., der føler sig ubehageligt nøgne med asocialministerens afsløringer.

Nu er tingene skåret ud i pap: Det er op til arbejderne og det store flertal at sætte den asociale minister og hendes fæller og deres politik på porten.

Dementier og benægtelser kan ikke skjule, at det både er regeringens mål, ideologi og praktiske politik at gøre de rige rigere og de fattige fattigere.

Københavns fremtid – i hvis hænder?

Der er dynamik i København. Det summer af virke. For få år siden blev broen til Malmø færdig. Metroen kan se slutningen på sidste etape. Nye ringbaner og metroer tager form. Havnefronten træder i karakter med dets glinsende og gennemsigtige glasfacader med kanaler eller søer med springvand ved foden. Fra AP Møllers kontorer på Esplanaden har hele Danmark "fået overrakt" en gave i form af en opera, der nærmest vælter sig udover havnefronten. New York, London, Paris med mange andre storbyer skal vide, at København også kan. Ørestaden svulmer op i en kombination af mondæne ejerboliger i en stilart kun arkitekter forstår sig på, universitetstilbygninger, DR's nye lokaler heri inkluderet en ny koncertsal til i alt 3,3 milliarder kroner – foreløbig. Den nye Amager Strandpark er ved sin "finish", hvorefter den kan indtages med omkring 1.000 parkeringspladser ude på lidoen.

Et blandt mange nye projekter er at gøre København til det 21. århundredes design og innovationscentrum, hvis betydning sammenlignes med Cannes' filmfestivaler og Sveriges Nobelpris.

København har allerede sit Casino, sine hoteller, conferencecentre, cafeer, In-steder, barer, diskoteker med en udbygget infrastruktur, der blandt andet består af en omfattende limousinevirksomhed.

Ørestadens centrum – Wonderful Copenhagen – opfylder enhver globaliserende erhvervsmands krav og drømme.

Turisterne kan stadig opleve "Den lille havfrue"; men politibetjenten, der holder trafikken tilbage for andemor og hendes ællinger, er taget af plakaten. I stedet har bystyret lige erkendt, at de ikke kan løse forureningen, der er forårsaget af den ekstreme og tiltagende bilisme: Det ville kræve en reduktion af vejtrafikken på 40 pct. Håndklædet blev kastet i ringen i forlængelse af, at kommunen har varslet rygeforbud på alle offentlige arbejdspladser; - også gældende for brugerne: Af hensyn til folkesundheden!

Kommunens brugere – også kaldet

borgere – behøver ikke at kigge i vejviseren efter ledige og betalelige boliger: For de eksisterer ikke! Ejermarkedet har sprunget alle rekorder, andelsmarkedet er blevet yderligere liberaliseret og derved også forvandlet til spekulation og lejemarkedet er omtrent forsvundet.

Arbejdspladserne udflages: Den geniale erhvervsplan er at gøre region Ørestad til et servicecentrum, hvor erhvervstoppe kan blive betjent i særklasse af en underbetalt stuepige, taxachauffør mv.

Ved det kommende Kommunal og Regionsvalg må der tilkendegives en anden retning:

Det københavnske flertal af arbejdere – arbejdende som arbejdsløse – har ret til det dynamiske København, hvor billige og effektive kollektive trafikmidler vil minimere privatbilismens helvede. Vi har ret til, at vore aller yngste passes i ordentlige institutioner med tilstrækkeligt personale, skoler og uddannelsessteder til de unge, der giver dem et håb og en tro på tilværelsen, arbejdspladser og boligforhold for alle familier samt en omsorg og pleje til vore ældre.

Hvis det skal ske på bekostning af EU's regions Ørestad, så er det to fluer med et smæk!

Frank Grevil dømt ved landsretten

Bjørnetjenesten

Af Ulla Røder

- En dårlig dag for den demokratiske udvikling i Danmark, udtaler advokat Bjørn Elmquist, da Frank Grevil idømmes 4 måneders ubetinget fængsel. En dommer ville frikende Grevil. Sagen appelleres nu til højesteret.

Byrettens dom blev i landsretten ændret fra 6 til 4 måneders ubetinget fængsel. Staten betaler omkostningerne for sagens førelse i landsretten. Alle seks dommere var enige om, at det var bevist, at fhv. major i Forsvarets Efterretningstjeneste Grevil havde lækket de tre trusselsvurderinger til pressen.

De fem af dommerne var enige om, at den, der handler af hensyn til åbenbar almen interesse, ikke kan fængsles, men i denne sag var der skærpede omstændigheder. Landsretten fandt ikke, at det kunne lægges til grund, at Grevil havde handlet i åbenbar almen interesse jf. straffelovens § 152 stk. 3.

Én dommer mente ikke, at Grevil kan straffes, og voterede, at der var tale om vidtrækkende betydning, at det var i offentlighedens interesse at få de lækkede oplysninger, og at der ikke var nogen skadevirkning af tiltaltes handling, hvorfor Grevil havde handlet i åbenbar offentlig interesse, og dommeren mente, at Grevil derfor skulle erklæres straffri.

Advokat Bjørn Elmquist udtalte, at det på trods af det utilstrækkelige bevismateriale og utilstrækkelige grundlag alligevel blev vurderet til straf, men at dissensen havde fat i noget rigtigt. Forsvaret havde bedt blandt andre Hans Blix give vidneudsagn, men det var blevet nægtet. Det er svært at se, at afgørelsen er truffet på et tilstrækkeligt grundlag.

Takket være stor interesse fra offentligheden er det allerede lykkedes ved hjælp af Scharnberg Fonden at få garantier fra ca. 300 organisationer for omkostningerne til sagens videre gang

Frank Grevil (th) med sin forsvarer, advokat Bjørn Elmquist

til højesteret og/eller Strassburg.

- En dårlig dag for den demokratiske udvikling i Danmark, sluttede advokat Bjørn Elmquist af med at bemærke.

Til at blive klogere af

Frank Grevil sagde, at hans handling i hvert fald havde ført til, at der blev sat skred i tingene. Han havde ud over at give borgerne oplysning om grundlaget for Folketingets beslutning om at sende Danmark i krig i Irak også fået vist FE's mangelfulde tilstand.

Han kunne opremse ti fejl, som han i bagklogskabens skær var blevet klar over, at han i denne proces havde begået. For fremtidige *whistleblowers* vil han offentliggøre disse punkter snarest muligt.

Det var for eksempel, at han havde tilsidesat nogle helt elementære forholdsregler ved anholdelsen, såsom at nægte at udtale sig til politiet, inden en advokat var til stede. Det er en ret at nægte at udtale sig, også at nægte at underskrive politiets afhøringsrapport efter forhør, idet de bliver taget som tilståelser, uden at man er klar over det ved underskrivelsen.

Han fortrød også, at han ikke havde en kopi af de udleverede trusselsvurderinger til brug for advokaten i det videre forløb.

Holder du stadig på, at statsministeren løj? spørger en journalist. Grevil kunne oplyse, at han efter hans læk til Berlingske Tidende var blevet opmærksom på helt andre og mere væsentlige ting. Nogle af rapporterne indeholder politiske vurderinger med hensyn til FN-sporet: *“Om statsministeren løj? Statsministeren vildledte i hvert fald med hensyn til FN-sporet.”*

Grevil kunne fortælle, at han på tidspunktet for udleveringen af trusselsvurderingerne ikke kendte til straffelovens § 152 (e), men kun havde en vag anelse om nødret. Hvis han havde haft en advokat med fra starten, ville hans argumenter om offentlighedens interesse have været mere præcise under politiets afhøring, end de blev.

Advokat Elmquist indfører her en bemærkning om, at landsretten er milevidt over byretten.

Specielt det forhold, at landsretten valgte at prøve § 27 i straffeloven angående nødvendighed, hvilket ikke var sket i byretten, kunne begrunde en ekstra prøvelse ved højesteret, idet en anklaget altid har ret til at få prøvet sagen i to instanser. Hvis højesteret afslår en prøvelse, vil sagen kunne bringes for menneskerettighedsdomstolen i Strassburg for brud på konventionens artikel VI om retten til en fair rettergang.

Grevil opfordrede til, at alle under anholdelse for aktioner af åbenbar almen interesse i fremtiden at henviser til § 152 (e) stk. 3 i straffeloven. Det har denne sag lært såvel Grevil som offentligheden.

Tak for tippet! Det kan jo blive nyttigt i disse tider, hvor enhver modstander af det herskende system kan risikere anholdelse på åben gade for at have den forkerte holdning.

Grevil mente, at en nedsættelse af straffen er en ringe imødekommelse i forhold til hans oprindelige påstand om frifindelse. En indbringelse af sagen for menneskerettighedsdomstolen vil ikke have opsættende virkning på afsøningen af hans straf, men af vigtige principielle grunde må sagen hele vejen op i systemet til Strasbourg.

Frank Grevil tog dommen med rank ryg. Det kan han også sagtens – han er i hvert fald uanset landsrettens afgørelse fri til at gå rundt med en ren samvittighed for at have fulgt sin indre stemme og givet det afgørende fløjt, der fik vendt den åbenlyst usaglige og propagandaprægede debat, der på det tidspunkt var i Danmark.

Bjørnetjenesten

En efterretningstjeneste som FE, der end ikke er i stand til at skjule sin egen uduelighed, skulle heller ikke efter min bedste overbevisning have nogen som helst grund til at kunne forvente, at dens ansatte skal være loyale over for en så sløset og ligeglad ledelse som den, der hersker i FE.

En ledelse, der bevidst lader hånt om, at regeringen bliver gjort opmærksom på de store mangler i deres efterretninger til skade for rigets omdømme og folkets sikkerhed, en ledelse, der bevidst har bidraget til at bringe Danmark i krig og gjort Danmark til terror-mål, en ledelse, der end ikke er i stand til i tide at meddele sin ansvarlige minister, at dens arbejdsvilkår ikke er tilstrækkelige, kan ikke kaldes en ledelse overhovedet.

Hvad er en efterretningstjeneste, der ikke er i stand til selv at indhente og selvstændigt at undersøge efterretninger, men alene må henholde sig til udenlandske efterretninger?

Det er vist det, jeg vil tillade mig at kalde en bjørnetjeneste.

Irak-krigen er en katastrofe – Danmark skal ud nu!

Et klart flertal af danskerne er mod den danske deltagelse i den katastrofale Irak-krig og vil have de danske besættelsestropper hjem. Alligevel fremturer Fogh-regeringen: De danske tropper skal blive der – på ubestemt tid. Danske soldater skal også være i Afghanistan – på ubestemt tid.

Regeringen fastholder en ny kurs for dansk udenrigs- og militærpolitik: en tæt alliance med George W. Bushs neo-konservative USA, Tony Blairs UK og Sharons Israel – en alliance af imperialister og krigsforbrydere.

Et flertal af verdens folk og et flertal i alle de krigsførende lande – USA indbefattet – vil have Irak-krigen afsluttet og tropperne hjem. De krigsførende lande er dybt splittede, og modstanden mod den ulovlige krig i Irak spænder fra højre til venstre.

F.eks. udtalte Malcolm Rifkind, tidl. britisk udenrigsminister under Margaret Thatcher, at 'Irak-krigen er værre end Vietnam'. Blair bør gå:

"Ingen premierminister, som er gået i krig med falsk begrundelse – uanset om han har været i god tro eller ej – bør forblive i embedet, når det viser sig at være den største udenrigspolitiske katastrofe, dette land har oplevet siden 2. verdenskrig," sagde han.

Hvad med den danske statsminister?

Forbryderisk 'krig mod terror'

Siden 2001 har Danmark været et krigsførende land, en aktiv deltager i George W. Bushs globale 'krig mod terror', hvis egentlige formål er at sikre amerikansk verdensherredømme gennem en række aggressionskrige mod 'slyngelstater' – dvs. stater, som ikke retter sig efter amerikansk diktat – og ikke mindst stater, som besidder olie eller er af strategisk interesse for USA. Påskuddet er nu at 'bringe demokrati' – eksportere den amerikanske model – overalt, og ikke mindst i det olierige Mellemøsten.

Irak-krigen har afsløret USA's virkelige formål og løgnene, fordi den irakiske modstand har været omfattende, massiv og vedvarende. Den er blevet stadig kraftigere..

Grebet i terror

Bushs, Blairs og Foghs påskud for at starte krigen var løgn: Truslen fra Saddams påståede masseødelæggelsesvåben eksisterede ikke, hvilket de og deres efterretningstjenester udmærket vidste.

Da denne løgn blev afsløret, påstod de, at den ulovlige krig skulle vælte et folkemorderisk diktatur og skabe "demokrati" i Irak. De har endnu ikke ført bevis for Saddam-regimets folke-morderiske karakter, de har ikke skabt demokrati i Irak, og der kan ikke skabes demokrati af besættelsesmagter. Der er skabt kaos og elendighed. Over hundrede tusinde er dræbt, infrastrukturen ødelagt. En ny amerikansk-diktatret forfatning betyder opsplittning af Irak i tre dele, udsalg af landets ressourcer til multinationale selskaber (som A.P. Møller, hvis interesser Fogh også varetager) og øget religiøs indflydelse i samfundet – bl.a. på bekostning af kvindernes stilling.

Nu hedder begrundelsen for at fortsætte den ulovlige besættelse at bekæmpe 'terrorisme' og 'forhindre borgerkrig'. Det irakiske folks modstandskamp fremstilles som terror – spøgelseset Al Zarqawi og Al Qaeda og bomber mod civile irakere bruges som 'bevis'.

Men borgerkrig er lige præcis, hvad besættelsesmagterne fremmer, og britiske kommandosoldater forklædt som religiøse arabere er blevet taget på fersk gerning med eksplosiver ved civile mål i Basra. 'Al Qaeda-folkene' viste sig at være britiske agenter.

De er ved at løbe tør for løgne. De er gennemskuet. Og derfor forlanger folk i hele verden:

**Stop den ulovlige besættelse af Irak!
Træk tropperne ud!**

**Afsæt de virkelige terrorister –
fra Bush og Blair til Fogh –
og stil disse krigsforbrydere for en
domstol!**

**ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE
24. september 2005**

”Et liv efter arbejde”

Ved benyttelse af ovenstående overskrift har Benedicte Toftegaard, formand for mediegrafisk brancheklub under HK afdeling 5, givet sit bidrag til debatten om arbejdstiden. Debatten er i allerhøjeste grad tiltrængt. Specielt i betragtning af, at den er under kraftig beskyndning fra de liberale økonomer og politikere.

Senest er Jørgen Søndergaard, direktør for Socialforskningsinstituttet (SFI), fremkommet med den opfattelse, at arbejdstiden ikke længere alene må aftales blandt arbejdsmarkedets parter i overenskomsterne:

- Vi er vant til at tænke, at det er arbejdsmarkedets parter, som selv aftaler arbejdstid. Men kortere arbejdstid vil udhule finansieringsgrundlaget for velfærden. Derfor kan man ikke bare lade parterne frit aftale kortere arbejdstid – de har et medansvar.

- Kortere arbejdstid er ikke gratis, og det vedrører ikke kun parterne, det vedkommer hele samfundet, udtaler Jørgen Søndergaard.

Det mest effektive angreb på arbejdstiden har været de sidste tyve års fleksibilisering. Masser af ordninger har gjort 37 timers-ugen til en teoretisk størrelse, der står til pynt i overenskomsten. På masser af arbejdspladser gives der ikke overarbejdstillæg ved overarbejde, men i stedet afspadseres time for time (37 procent af funktionæransatte i mediegrafisk får ingen betaling for overarbejde). På masser af andre arbejdspladser arbejdes i 48 timer om ugen i det ene halvår og 26 timer om ugen i det andet halvår – uden overarbejdstillæg. Det er blot to eksempler på, hvordan den ”faste” ugentlige arbejdstid er blevet undergravet. Benedicte Toftegaard beskriver selv, hvordan hendes medlemmer oplever de fleksible forhold:

”Indflydelse på arbejdstiden og arbejdets tilrettelæggelse er relativt ukendt. Hver tredje af vores medlemmer har oplevet, at deres arbejdstider er blevet (dikteret) ændret inden for et år. 18 % blev varslet dagen før og 32 % med mindre end en uges varsel.

Ikke bare skiftende arbejdstider men også tre dages uge med 12 timers vagter og weekendarbejde er forekommende. Det er tankevækkende, at når vores medlemmer bliver spurgt om, hvor lang en arbejdsdag maksimalt må være, før

Demonstration ved Christiansborg under påskestrejkerne i 1985, hvor kravet om 35-timers arbejdsuge stod centralt - nu står 37-timers ugen for fald.

man er udkørt, er det gennemsnitligt 7,8 timer på daghold og 6,6 timer på natthold. Jo ældre kollegerne bliver, desto kortere ønsker man den daglige arbejdstid.”

Debatten må rejses på arbejdspladserne

Derfor er der i allerhøjeste grad brug for en ny diskussion på arbejdspladserne om arbejdstiden. Benedicte Toftegaard fastslår korrekt i sin indledning:

”Sidst arbejdstiden for alvor stod på dagsordenen, var under påskestrejkerne i 1985, hvor parolen var en 35 timers arbejdsuge. Strejkerne endte umiddelbart i nederlag, men dels var mange arbejdspladser inden for den private sektor efterfølgende i stand til at sikre sig betydelige lønstigninger, dels var arbejdsgiverne blevet så rystede over strejkerne, at de ved overenskomstforhandlingerne to år senere gik med til at sænke arbejdstiden fra 39 til 37 timer.

Siden da har fagbevægelsen ikke haft samme fokus på arbejdstiden. Årsagen kan nok delvist tilskrives, at nedsættelsen mange steder blev udlignet med en kaffepause og ved, at man løb lidt stærkere.”

Hendes ærinde med sin kronik er specielt at sætte fokus på nedslidning ved natarbejde, skiftehold og overarbejde, hvorfor hun rejser følgende spørgsmål:

”Nu er arbejdstiden på det overenskomstmæssige område fortsat 37 timer. Den danske arbejdskraft går for at være en af verdens mest effektive. Dette hænger sammen med vores arbejdsind-

sats, når vi er på arbejde. Men det har sin pris.

Hvordan er det med arbejdstiden? Er vi tilfredse? Hvilken betydning har arbejdstiden for vores arbejdsliv? Har vi stadig brug for et ’samlende’ arbejdstidskrav eller for noget helt andet?”

Benedicte Toftegaard giver selv bud på spørgsmålene med henvisning til slagteriarbejdernes seneste overenskomst, hvori den enkelte selv ud af en pulje kan vælge, hvorvidt man vil benytte den til fridage, lønforhøjelse eller ekstra pensionsbidrag:

”Ideen om at lave overenskomster, hvor medlemmerne bruger en del af de opnåede forbedringer efter eget valg, er en udfordring for fagbevægelsen, som kræver nytænkning.”

Denne retning er en oplagt fortsættelse af den individuelle overenskomst, der i stadig større grad undergraver den kollektive overenskomst.

Løsningen på nedslidningen må udtrykkes i et klart og markant krav om arbejdstidsnedsættelse kombineret med respekten for og fastholdelsen af en fast arbejdstidsuge: 30 timers arbejdsuge seks timer om dagen på ugens fem hverdage. Hertil kan der indregnes klækkelige kompensationer til skifteholds- og natarbejde.

Beregninger viser, at hvis vi bringer de omkring 850.000 ledige par hænder i arbejde, så kan vi fastholde den samme produktivitet med en 20 timers arbejdsuge!

Så kan kravet om en 30 timers arbejdsuge jo passende være en start.

Dagpengereglerne er for *slappe*

Efterhånden som vi nærmer os udgivelsen af Velfærdskommissionens rapport, vokser angrebene og påstandene tilsyneladende eksponentielt i styrke. På trods af, at en lille million mennesker i den erhvervsaktive alder står uden arbejdsplads, generer det ikke repræsentanter for det etablerede Danmark totalt at ignorere det faktum, at det er arbejdspladserne, der mangler.

Senest er direktør Jørgen Søndergaard fra Social Forsknings Institutet (SFI) kommet med udsagn om, at dagpengereglerne er for slappe:

- Vi står over for et arbejdsmarked med faldende arbejdsløshed. På længere sigt vil vi mangle 350.000 på arbejdsmarkedet. Set i det lys er det et meget slapt krav, at du skal arbejde et halvt år ud af fire et halvt år for at modtage en forsikringsydelse.

Direktøren finder det ikke nødvendigt at angive, hvor mange årtier ”på længere sigt” består af, men det kræver i hvert fald, at der skabes omkring 1,2

mio. nye arbejdspladser, hvilket i en tid med udflagning er svært at få øje på. Jørgen Søndergaards kritik af reglerne bygger i øvrigt på en teoretisk mulighed, hvor man hver fjerde år har arbejde i et halvt år, og derved fortsat har krav på dagpenge. Han forbigår totalt, at alle arbejdsløse skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, ligesom langt de fleste ønsker et fast arbejde. Han mødte ikke frem med nogen med interesse i at leve på dagpenge suppleret med et halvt års lønindkomst hver fjerde år.

- Man kunne overveje at øge beskæftigelseskravet til et år ud af tre år, for de fleste vil det ikke være noget problem. Hvis man styrker beskæftigelseskravet, så vil man samtidig kunne mindske kravet til aktivering. Den omfattende aktivering hjælper nogle, men er langt fra hensigtsmæssig til at bringe alle i job. Der er det, jeg har sagt man kunne overveje i en periode, hvor der punktvis er ved at opstå mangel på arbejdskraft, siger Jørgen Søndergaard.

Straksaktivering pr. lodtrækning

Nu er regeringen igen ude med riven efter de arbejdsløse. Det er de i forvejen stramme rådighedsregler for dagpengemodtagere, der er udset til atter at blive strammet op. Fra midten af september indførte Storstrøms og Sønderjyllands amter forsøg med dagpengemodtagerne, som blot efter tre ugers ledighed sendes på kursus og efter fire måneder tvangsaktiveres. Dette gælder i første omgang dog ikke alle, idet den ”heldige” halvdel vil blive fundet pr. lodtrækning.

I dag gælder reglen, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvilket man skal dokumentere over for sin a-kasse, eksempelvis ved hjælp af kopier af jobansøgninger. Hvis det i løbet af et år skulle vise sig, at man ikke har fået nyt arbejde, bliver man aktiveret. Dette kan være i et løntilskudsarbejde, som man reelt set ikke er interesseret i, altså tvangsaktivering.

Forsøgene skal angiveligt øge beskæftigelsen og sikre, at ”ingen kører på frihjul i det danske dagpengesystem”, rapporterer Jyllands-Posten. På trods af, at 8-900.000 voksne i den erhvervsaktive alder går arbejdsløse, så benytter beskæftigelsesminister Claus Hjort Fre-

deriksen de angivelige flaskehalsproblemer til at begrunde forsøgene:

- Vi kan se det forunderlige i statistikkerne, at der for nogle faggrupper både er mangel på arbejdskraft og ledighed i faget. Der kan man have en mistanke om, at der har udviklet sig en tradition for, at man for eksempel efter en barsel måske ikke lige søger et vikariat på en skole, men venter til efter sommerferien. Vi står over for en situation med flaskehalse på arbejdsmarkedet, og det kan næppe være rigtigt, hvis man i dag kan støde på for eksempel ledige tømrere, murere eller skolelærere.

Med forsøgene opnår regeringen dels at stresser de ledige yderligere og dels at øge udbuddet af arbejdsløse med løntilskud til erhvervslivet. Det vil i hvert fald ikke løse de påståede flaskehalsproblemer, der er selvforskyldte, idet virksomhederne ikke selv har uddannet den fornødne arbejdskraft. Hvis der eksempelvis mangler faglærte bygningsarbejdere i et område, så afhjælpes det jo ikke af, at man ved lodtrækning tvangsaktiverer en masse ufaglærte.

-gri

Claus er skuffet ...

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) måtte i sidste uge over for Folketingets socialudvalg indrømme, at loftet over kontanthjælpen ikke har skabt flere i arbejde. Lovens udtrykte formål er derved ikke opfyldt; til gengæld er en række kontanthjælpsmodtagere bragt økonomisk på røven.

Det får til gengæld ikke ministeren til at stille forslag om ændring af loven, hvilket underbygger formodningen om, at formålet var at forarme kontanthjælpsmodtagerne yderligere. I stedet tørrer han skylden af på kommunerne: *- Det er kommunerne, der ikke gør nok for at hjælpe kontanthjælpsmodtagerne ud af arbejdsløsheden. Jeg er skuffet.*

To mia. mindre til arbejdsskadede

Mens staten svømmer i penge, boligejerne holder forbrugsfest, og det flyder med fede job til velfungerende danskere, kan de arbejdsskadede se frem til markant lavere erstatninger.

De arbejdsskadede skal af med over to milliarder kroner i løbet af de næste fem år, viser et notat fra regeringen til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Halvdelen af besparelsen kommer, fordi erstatninger til 3.000 arbejdsskadede årligt beskæres med otte procent. Den anden halvdel skyldes, at arbejdsskadede i fleksjob skal have lavere erstatninger.

Flop for dagpengeforsikring

Det er to år siden de første tilbud om tillægssforsikringer til dagpengene kom på gaden. Forsikringerne giver lønmodtageren et tilskud oven i dagpengene i tilfælde af arbejdsløshed.

De forskellige forbund gjorde fra starten af et stort nummer ud af denne individuelle måde at løse de økonomiske problemer ved frygten for arbejdsløshed, men det blev ikke det hit, som forbundene og forsikringsselskaberne håbede på: Blot hver tyvende lønmodtager har til dags dato benyttet ”tilbuddet”.

DKU: En klar linje for ungdommens kamp

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund har den 17. september afholdt ekstraordinær kongres og lagt en klar linje for det kommende års arbejde

Kongressens hovedformål var at opsupplere DKU's ledelse og gøre status over situationen i et år, hvor overgrebene på den danske arbejderungdom stadig intensiveres og hvor der forberedes et brag af en international ungdomslejr imod fascisme og imperialism, som DKU vil være værter for.

Den nyvalgte centralkomite har konstitueret sig selv med Cathrine Frederikke Pedersen som fortsat formand for DKU.

I en situation, hvor arbejderklassens ungdom angribes fra alle sider af krigsførelse, terrorlovgivning, fascisering, nedskæringer og samtidig splittes af racisme og kønsdiskriminering, har DKU fastlagt en klar linje for det kommende års arbejde.

Kampen imod krigen i Irak, solidariteten med de kæmpende modstandsbevægelser i Irak, Palæstina og Afghanistan, kampen for retten til den politiske protest, kravet om at få Danmark ud af EU samt afsløringen af kapitalens forproducerede løgne, vil igen i år stå i centrum for arbejdet.

DKU vil på alle tænkelige måder forsøge at sætte disse spørgsmål på dagsordenen gennem agitation, deltagelse i masseprotester, aktioner og i materialer.

Der er brug for danmarks eneste revolutionære ungdomsorganisation, DKU, til at samle ungdommens vrede og frustration imod et system der sætter profit over menneskeliv.

DKU er stadig den eneste ungdomsorganisation, der konsekvent kæmper imod kapitalens stadige udslag mod ungdommen og for retten til modstand og protest.

Derfor fortsættes arbejdet med at styrke DKU på landsplan.

Kampen for befrielse er international

Udtalelse fra DKUs ekstraordinære kongres September 2005

Kampen imod den imperialistiske verdensorden fortsætter!

Det er kampen imod krig, EU, undertrykkelse, fattigdom, menneskelig tragedie og død.

En kamp der hver dag føres af millioner af mennesker verden over. Mennesker der kræver deres ret til livet.

Den amerikanske imperialismes fascistiske politik fører til forfærdelige overgreb på befolkninger overalt i verden. Men befolkningerne gør modstand.

I Irak kæmper den irakiske mod-

**International Ungdomslejr
mod fascisme og imperialism**

**28.juli - 6.august
www.iul2006.net**

standsbevægelse imod den imperialistiske besættelse af deres land!

I Palæstina gør palæstinenserne hårdnakket modstand imod Israels stadig umættelige ekspansion!

De hårdt prøvede befolkninger i Latinamerika, Asien og Afrika kæmper ligeledes for retten til selvstændighed og egne ressourcer!

Også i USA, EU og Danmark er modstanden mod krigen eksploderet og folk er gået på gaden i tusindtal.

Derfor opfordrer DKU alle unge i hele verden til at samles i Danmark 28 juli til 6 august 2006 til den 20ende Internationale ungdomslejr imod fascisme og imperialism. En lejr med stolte traditioner, som afholdes hvert andet år og

DKUs formand Cathrine Pedersen

Dette arbejde vil forbinde sig til mobiliseringen til den internationale ungdomslejr 2006. Lejren har potentiale til at samle alle progressive unge om et fælles projekt imod imperialism og fascisme. Det vil være en unik mulighed for at samle modstanden i en tid, hvor alt for mange lules i søvn af den reaktionære pressens løgne, lejren vil vise ungdommen et alternativ til den rådne imperialistiske verdensorden.

Lejren kan vise ungdommen modstandens internationale karakter og skubbe antiimperialistiske og antifascistiske bevægelser et stort skridt fremad, derfor vil forberedelsen af lejren være en hovedprioritet for DKU i det kommende år!

som sidste gang blev afholdt i Mexico City.

Den internationale solidaritet vil være i centrum på lejren som vil danne platform for den globale modstand mod imperialismens undertrykkelse. Antiimperialisme udtrykt i ord, handling og kultur udtrykt af oplægsholdere, politiske kunstnere og dagligdagens unge vil være omdrejningspunkt for lejren.

Er du ung, progressiv og vil ændre verden så deltag og oplev fællesskabet med ligesindede fra hele verden!

Styrk den internationale solidaritet!
Når uret blir ret blir modstand til pligt
Kæmp for socialismens sejr

Sightseeing på Christiania

Syv af dagcenterets brugere og to personer – sådan omtaler vi os selv – havde været på tur til orlovsmuseet, hvorfor vi på vejen tilbage ad Prinsessegade tangerer Christiania. De spraglede mure får Roger til at udbryde:

- Jamen for fanden da, det er jo Christiania. Det kunne jeg nu godt tænke mig at se en dag.

Roger bliver af mange på centeret beskyldt for munddiarree, hvilket han egenhændigt har valgt at tolke som en sygdom, der må være en medicinsk behandling for. Hans ordforråd indeholder også temmelig mange eder, hvilket kan forklares med et langt liv som truckfører. Med Christiania som emne lugtede Roger spas:

- Jamen for fanden da Henning. Du må da lave en tur for brugerne til Christiania.

Roger vidste ikke selv, hvor samtalen kunne ledes hen; men han var overbevist om, at der var mange forskellige forgreninger, der hver især rummede muligheder for en joke. Henning, som var chauffør på bussen, svarede henholdende:

- Det er jo ikke noget jeg bestemmer; men det kommer i hvert fald an på, om der er interesse for det.

Roger tog sig ikke af skildringen af de saglige problemstillinger. Tværtimod benyttede han straks besvarelsen til at fortsætte i samme skure. Hans stemmeføring afslørede, at han var ved at omsætte sine investeringer til et klimaks. Han henvendte sig til sin i mange år gode bekendte, altid nydelige og søde Mona:

- Jamen Mona. Synes du ikke, det kunne være spændende, hvis vi kunne prøve at sprøjte os med hash?

Mona virrede lidt usikkert med hovedet. Hun kendte Roger som den person han er: Sød og rar med en god portion drillesyge kombineret med masser af selvironi. Hvis man forstår Roger på den måde, kan man kun holde af ham. Det gør Mona; men hun brød sig ikke om at blive gjort til centrumfigur i det emne.

Henning forsøgte at glatte situationen lidt ud:

- Tror I ikke, at I kan nøjes med et par hashkager?

Turen endte hermed i al fordragelighed, og på Rogers opfordring blev der organiseret en tur til Christiania. På trods af at dagcenterets brugere har boet på Amager det meste af deres liv, så skulle det vise sig, at kun de færreste havde turdet sætte deres ben på dette "urohærgede" sted. Roger fravalgte for en sjælden gang billardspillet for at tage Fristaden i øjesyn.

Da Henning havde sat passagerne af, blev bussen parkeret på det mindst generende sted, hvorefter han begav sig ind for at finde udflugtens deltager. På et centralt sted blev han tilbudt en lille klump hash til en billig penge, hvorfor han benyttede lejligheden til at forklare, at han ledte efter et selskab fra dagcenteret:

- Hold kæft mand, er de stukket af fra dig?

Henning kunne godt se komikken, der kunne visualiseres i pusherens tankeboble:

"Syv brugere mellem 60 og 70 år fra dagcenteret er med deres rollatorer stukket af fra personalet på Pusherstreets knoldede brosten."

Henning fandt "rollatorbanden", der med Roger i spidsen var meget forbavset over, at der var så rent og pænt på Christiania; - specielt i betragtning af hvor mange hunde de havde. Christianitterne viste sig jo også at være flinke mennesker, hvorfor det var svært at forstå, at politiet skulle tæve dem i tide og utide.

Der var kun én skønhedsplet. På et af spisestederne lå ejermanen bag disken og sov sin arbejdsdag væk, hvilket havde den fordel, at Roger i bussen hjem kunne spinde lidt sjov på den pølsepind:

- Jamen for fanden da, Henning. Din kæreste ligger vel ikke og sover, når du kommer hjem til aftensmad?

Reno

Det sniger sig ind, bagfra

1.

Luften er gennemsigtig
som skyggerne, de blege smil
der lever, spejler sig
i storcenterets tilbudsfacader
med overvågning
kontrol af Dankort, bibliotekslån
mobiltelefon, vaskepulver
fedtprocent
tavse kærtegn under dynen
søndagmorgen
på kanten af deres forebyggende krig
i forsvar for frihed, menneskerettigheder
demokrati.

2.

Hver morgen
går jeg tung rundt i stuen
jeg åbner alle vinduer
tømmer alle askebægre
lufter ud
lytter anspændt
til en dyb, monoton stemme
i radioen
der messer deres budskab
vasker og vrider
min hjerne
mens deres humanistiske bomber
falder over fjerntliggende landsbyer
som forsvar for demokrati
menneskerettigheder
og stigende børskurser.

Digte fra terrorkrigen

Af B. C. Andersen

3.

Det rammer mig midt på gaden
fæstner sig
brænder sig for altid fast på nethinden
en stum fortrukken mund
et ansigt som sprænges
skriget fra fredsdemonstrationen
som flænses himlen
og deres kampklædte betjente
i aktion for deres ytringsfrihed
og demokrati.

4.

Luften synes tung
med skyer som iskrystal
blæsten river huller i disen
flænses himlen
der lyses op af sporprojektiler
og menneskerettighedsmissiler
som sprænger vej for demokrati
og sand kristen næstekærlighed.

5.

Det sniger sig ind, bagfra
gennem brevsprækken
langs fodpanelerne
banker på ruden, rusker i døren
springer fra tv-skærmen
vælder mig om i sofaen
- landskaber af død
tonstunge tanks, der maser mure
stenkastende børn
til ukendelighed
altsammen i farver, altsammen
i slowmotion
altsammen, som forsvar
for demokrati
menneskerettigheder
sande kristne værdier, og
stigende børskurser.

B.C. Andersen (f. 1954) har
blandt andet udgivet
digtsamlingerne 'Løbesedlen'
og 'Varmt møde i en kold krig'.
Et par nye samlinger er på vej.

Fotos fra
antikrigsdemonstrationer
verden over 24. september
2005

Tomme soldaterstøvler
Washington DC

Drømmen, den lever i mørket

1.

Jeg overgiver mig til natten
går tur i mørket
forsvinder ind i skoven
ser dig komme brusende
med flagrende hår
lys og spinkel
begejstrer dig
med mine læber, kærtegn
midt i storcenteret fredag
mellem tilbudsvin, tilbudsbøffer
genmanipulerede grønsager
sikkerhedstjek
demokratiets forebyggende terrorbekæmpelse
veltrimmede vagter, der
skyder knoppen af en perkers
med mistænksom rygsæk
og dynejakke.

2.

Drømmen, den lever i mørket
når stjernerne slukkes
himlen eksploderer
i et inferno
af stars-and-stripes, Camp Dannevang
opera a la A.P. Møller
skrigende sporprojektiler
stigende aktiekurser, selvbestaltede
eksperter
der i en uafbrudt ordstrøm
drukner ytringsfriheden
brænder de første bøger
sletter hjemmeside
mens de gør lister, lejre klar.

3.

Det er dine hænder
der trækker mig gennem
mismodet
stryger mig kærligt på skuldren
når jeg opgivende
sætter mig tung i sofaen
ser tv-avis
lader mig spinde ind, i hjernesvind
bliver bedøvet
af råddenskab
fra Esplanaden, Christiansborg
Det er dine trætte hænder
der åbner, mine øjne
så jeg kan se, blomsterne
blomstre
holde mig oprejst, gå
stadig have tillid
og tro på børnenes smil, leg
under en himmel
uden faldende klyngebomber
eksploderende napalm.

Mere end 300.000 omringer Det Hvide Hus: Største antikrigsprotest siden starten på krigen

Over 300.000 deltog i den største antikrigsdemonstration siden starten på Irak-krigen den 24. september, da de marcherede gennem Washingtons gader og omringede Det Hvide Hus, som George W. Bush havde forladt.

Demonstrationen var en gigantisk succes. Arrangørerne havde forventet 100.000 deltagere, men mere end tre gange så mange kom. Mere end 1.000 organisationer anbefalede den. Den fremviste en bred enhed blandt antikrigsgrupperne og de sociale bevægelser i USA.

Brian Becker – landskoordinator for International Answer, der tog initiativ til demonstrationen og til at sikre, at det blev en demonstration, som alle de amerikanske antikrigsgrupper og bevægelser tilsluttede sig, herunder den store koalition United for Peace and Justice – siger:

"Den massive deltagelse viser dybden og bredden i oppositionen mod Irak-krigen. Antikrigs-stemningen er nu helt klart den dominerende stemning i landet."

Fra mere end 350 byer landet over var der sendt mere end 1.000 busser med demonstranter til Washington.

Blandt hovedtalerne var den tidligere justitsminister Ramsey Clark, mor til en dræbt soldat Cindy Sheehan – som blev arresteret ved en ny protest to dage senere – skuespiller Jessica Lange, det britiske parlamentsmedlem George Galloway, kongresmedlem Cynthia McKinney, pastor Al Sharpton, Brian Becker fra ANSWER og mange andre. En 11 timer lang koncert med bl.a. Joan

Baez ledsagede demonstrationen.

I en udtalelse fra ANSWER hedder det:

"Med støtten fra alle i antikrigsbewægelsen i hele landet blev demonstrationen den 24. september en storartet succes. Vi havde håbet på 100.000, men mere end 300.000 tog del i protesten. Den blev dækket i medierne verden over... Alle bør være stolte over demonstrationens succes og over de kæmpemæssige protester, som også fandt sted i San Francisco, Los Angeles, Seattle og andre steder."

Orkanen Katrina afslørede, hvordan Bush-regeringen lader det fattige sorte USA i stikken. I stedet for evakuering og nødhjælp sendtes soldater til New Orleans med ordren "Shoot to kill". Bushs krig udadtil og krig mod de fattige i USA selv bragte titusinder af nye demonstranter på gaden.

Der er nu et massivt flertal for, at de amerikanske soldater skal ud af Irak og krigen slutte.

Antikrigsbewægelsen fortsætter nu sine aktioner. Den 1. december er der kaldt til en national strejke mod fattigdom, racisme og krig og en stormarch i Wall Street, New York.

Også i Europa blev der afholdt demonstrationer. I London deltog over 100.000 i protesten, som var arrangeret af Stop the War-koalitionen dagen før åbningen af Labour-partiets kongres.

I Danmark deltog 1.500-2.000 i demonstrationen i København. Der var også protester i Odense og Aalborg.

Patrick Mac Manus er talsmand for Foreningen Oprør og holdt denne tale på Nej til krigs demonstration på Rådhuspladsen i København 24. september 2005.

Den såkaldte 'krig mod terror' kan føjes ind i rækken af trusselsbilleder, der i sidste og indeværende århundrede har bidraget til at legitimere og stabilisere bestemte magtforhold.

Antiterroristisk lovgivning og indenrigspolitisk kontrol på den ene side, international krigsførelse på den anden, en samlet 'præventiv' krigsførelse, som dæmoniserer både den indre og ydre fjende, er tilstanden i nutidens stormagt. Og i afledt form er dette også tilfældet i krigsførende samfund som det danske.

Terrorlovgivningen og 'krigen mod terror' er den foreløbige slutsten i en proces, der har stået på i adskillige år. I stigende grad fortrænges den social-liberale stat af sikkerhedsstaten.

Sociale og politiske løsningsmodeller bliver trængt i baggrunden af magtanvendelse, kriminalisering, øget strafudmåling, udvidede politimæssige beføjelser, og indskrænkninger i borgeres beskyttelse i forhold til den statslige myndigheds sikkerhedsmæssige interesser.

Social-liberale kontrolformer viger for åbenlys tvang og magtanvendelse, og i sidste ende for militær magt, for krig og besættelse.

I sidste ende er terrorlovgivning og den såkaldte 'krig mod terror' rettet mod den folkelige modstand mod en global økonomisk politik, der i så mange lande i verden betyder øget marginali-

Fat mod i en farlig tid:

Krigstilstanden truer demokratiet

Af Patrick Mac Manus

sering, voksende uro og modstand.

‘Krigen mod terror’ er den disciplineringsform, som understøtter den tvungne markedsliberalisering, der i dag er stormagtens globale økonomiske dagsorden.

Bevægelser fra besatte områder, fra forfulgte mindretal, fra samfund præget af afgrundsdyb ulighed og statslig vilkårlighed er blevet stemplet som terroristiske. En række stater har fået frie tøjler til at intensivere en intern undertrykkelse, der er blevet tilført ny international legitimitet.

Der er behov for en helt anden linje for international konflikthåndtering end den internationale ‘krig mod terror’, som udstøder modstandsbevægelserne fra det internationale samfund. En sådan udstødning og marginalisering uddyber blot konflikterne og afskærer modstandsbevægelserne fra den dialog, der kan fastholde og videreudvikle demokratiske normer, også i modstanden mod illegitim magt.

Ret til modstand

Foreningen Oprør forsvare modstandsretten. Der er en international anerkendt ret til modstand mod illegitim magt, en ret til modstand mod fremmed besættelse.

Foreningen Oprør har i sit opgør med de internationale terrorlister valgt at fokusere på organisationer, der kæmper for sekulære, demokratiske og humanistiske mål. Det er et valg, vi har truffet, og det står vi fast på.

Men det er lige så oplagt at fremhæve, at også troende mennesker har ret til at yde modstand, har ret til at tolke deres kamp i de termer, de finder egnede.

Men modstandsretten har sin egen etiske standard, der skal overholdes, også uanset besættelsesmagts terror. Også uanset den forbitelse, som enhver bor-

gerkrig fører med sig.

Enhver legitim modstand er besjælet af en kærlighed til det land og til den befolkning, der kæmpes for. Legitime mål er besættelsesstyrker, der holder et land besat, uanset nationalitet. Legitime mål er de institutioner, der medvirker til at opretholde en sådan besættelse.

Foreningen Oprør afviser enhver sekterisk vold, afviser drab på bygningsarbejdere, der venter på at blive mønstret, drab på fattige fiskere og mennesker, der går til bøn. Terror er tilintetgørende, den er nihilistisk. Frihedskamp er i grunden skabende.

Et krigsførende samfund

I krigsførende samfund som det danske sniger krigen sig ind i hverdagen som en næsten umærkelig omstilling af mentalitet og vaner, hvor hidtidige normer nedbrydes.

En folkeretstridig krig underminerer ikke blot den internationale

retstilstand, men angriber også retstilstanden i de krigsførende samfund. Krigstilstanden har allerede mærkbart svækket retssikkerheden i det danske samfund. Til syvende og sidst korrumpere krigen alle demokratiske institutioner. Under krigstilstanden vil ingen i sidste ende kunne vide sig sikker. Krigen mod ‘ydre fjender’ munder altid ud i en udpegning af ‘indre fjender’. Og det skal ikke undre os, at vi en dag vil blive kaldt for landsforrædere af dem, der netop forråder landet.

Sigtelsen mod Foreningen Oprør for overtrædelse af ‘terrorparagraffen’ er et forsøg på at skræmme og straffe den

Nej Til Krig's demonstration i København på vej fra Rådhuspladsen til Christianshavns torv

begrundede tvivl og modstand, der må rette sig mod hele det koncept, der ligger til grund for ‘terrorlovgivningen’, ‘terrorlisterne’ og den såkaldte internationale krig mod terror.

Foreningen Oprør vil forsvare ytringsfriheden, forsvare den rummelighed, der bør kendetegne et demokratisk samfund. Uden en sådan rummelighed, hvor der også er plads til modstand, politisk konflikt og civil ulydighed over for begrundet tvivlsom lovgivning, nedbrydes demokratiet.

Også blandt dem, som ikke er enige i alle Foreningen Oprørs synspunkter, må modstanden mod den gradvise nedbrydning af retssikkerheden og ytringsfriheden nu også give sig til kende.

Det er nødvendigt, at flere og flere træder frem, at flere og flere fatter mod i en farlig tid. Der er allerede for mange, der dukker sig. Der er allerede for mange, der undergiver sig selvcensurens stille tvang.

Vi vil kæmpe, til vort land er befriet

Af Rina Dhahir

Tale holdt den 24. september 2005 ved Nej til Krigs demonstration i København på Christianhavns Torv.

Vi står her i dag bl.a. for at vise vore venner på den anden side af Atlanten solidaritet. Om små fem timer vil vore amerikanske brødre og søstre indlede deres march mod det Hvide Hus i en massedemonstration, der forhåbentligt vil få Pennsylvania Avenue til at ryste i sin grundvold.

Den amerikanske befolkning står for første gang samlet mod deres ledere i det hvide hus:

Ifølge en CNN/Gallup meningsmåling fra 18. september er 67 % af amerikanerne imod deres præsidents håndtering af situationen i Irak. 59 % mener, at krigen mod Irak var en fejltagelse, og 63 % mener, at tropperne enten helt eller delvist skal trækkes tilbage. Amerikanerne mærker nu, at prisen for det irakiske eventyr er alt, alt for høj.

For et par uger siden var vi alle vidner til George Bush og hans kumpaners næstekærlighed. Den viste de os i New Orleans. I to uger var den fattige, sorte befolkning overladt til sig selv. Deres nød og sult blev ikke mødt af nødhjælp og mad, men af tropper og elitesoldater med ordren 'shoot to kill'. Den første nødhjælp kom først efter to uger – afsenderen var ikke det offentlige system, men private nødhjælpsorganisationer. Og det i verdens rigeste nation.

Hvis New Orleans er et billede på, hvordan den racistiske amerikanske ledelse behandler sine egne, hvad kan så få os til at tro, at amerikanerne sætter værdien af menneskeliv højere i Irak? Er New Orleans ikke et miniaturebillede på konsekvensen af en fordærvet politik, hvis helligste målsætning er at bevogte og tjene forretninger og erhvervsliv, mens døende mennesker lades i stikken og de, der prøver at overleve og kæmpe imod, frarøves livet?

Over på den anden side af jorden, langt væk fra New Orleans, vokser

Rina Dhahir

dyngen af lig. De sidste par uger har besættelsesmagten angrebet og massakreret indbyggerne i den irakiske by Tal Afar, som er en gammel by i ørkenen nær den tyrkiske grænse. Indbyggerne er hovedsageligt turkmenske shiaamulimer, der lever i 500 år gamle lerkline-huse. Det er en by, som tiden har glemt, men som den amerikanske krigsmaskine nu har fundet. Ligesom i Falluja har de amerikanske styrker i Tal Afar anvendt napalm og andre masseødelæggelsesvåben. Og ligesom andre steder i Irak er der i Tal Afar begyndt at dukke rapporter op om krigsforbrydelser begået af amerikanske soldater, eksempelvis voldtægt af byens kvinder.

Hvor er vores medier? Hvor er de og deres "kritiske journalistik" henne?

Angrebet på Tal Afar er blot den seneste forbrydelse, som besættelsesmagten kan skrive på sit bloddrypende cv. Haditha, Al-Qaim, Ramadi, Baji, Samarra, Buhruz, Baquba, Mosul, Kut er blot få af de mange andre irakiske byer, der deler skæbne med Tal Afar og Falluja.

Amerikanerne hævder at ville demokratisere Irak. I stedet er de, mens vi står her, i færd med at oprette et ayatollahregime i de dele af Irak, hvor de fortsat har magten. Mens muslimhетен vokser i den vestlige verden, har disse "demokratiets forkæmpere" allieret sig med Khomeinis irakiske disciple, der nu har ind-

ført Talibanlignende tilstande med sharia-lovgivning og kvindeundertrykkelse.

Oven i det florerer den organiserede kriminalitet, som de irakiske ayatollaher også er en del af. Slavehandel, børneprostitution, narkohandel og organhandel er nu en realitet i det "demokratiske Irak". Er dit liberale hjerte nu tilfreds, hr. Anders Fogh Rasmussen?

Vi er siden optakten til krigen blevet fyldt med løgne: Iraks masseødelæggelsesvåben, forbindelser til Al-Qaeda, medvirken til 11. september, manglende samarbejde med FN's våbeninspektører osv. Det hele var løgn.

Efter invasionen kom så den nye bølge af løgne i form af de utallige Hollywood-teaterstykker: Historien om Jessica Lynch, Nedrivningen af Saddam-statuen på Firdostorvet, Bushs Thanksgiving-besøg i Bagdad, Tilfangtagelsen af Saddam i en Jordhule osv.

Denne fabrikering af begivenheder er ikke blot ynkelig, men også et tegn på desperation hos verdens mægtigste nation.

Den 1. maj 2003 kom dog det største set-up og fupnummer, som den amerikanske administration indtil videre har kunnet levere. Det var da George Bush mindre end seks uger efter invasionen af Irak erklærede krigen for afsluttet. Det var et fupnummer, men dog et fupnummer med potentialer for koalitionen af kriminelle. For ved at erklære krigen for afsluttet har den amerikan-

ske krigsforbryderadministration kunnet omgås visse af Genevekonventionerne, miskreditere enhver modstand mod besættelsen samt legitimere samtlige forbrydelser via installationen af en landsforræderisk marionetregering.

Dette fupnummer er en manipulation af rang. For krigen er ikke slut. Den har været i gang siden den sorte torsdag morgen i marts 2003. Og den vil fortsætte, indtil den sidste udenlandske soldat har forladt Irak.

Efter tre år i løgnens og manipulationens tegn kan intet længere overraske. Har vi nogen grund til at tro den amerikanske administration, når den fortæller os, at Al-Qaeda står bag terroren i Irak? Irakiske modstandsgrupper afviser Al-Qaeda som aktør i den irakiske modstand, og samtidig fordømmer irakiske modstandsgrupper enhver såvel vilkårlig som sekterisk voldshandling mod civile irakere.

Men hvem er det så, der udfører terroren mod civile? Det er umuligt med sikkerhed at besvare, om end det synes, at afsløringen venter rundt om det næste hjørne.

De seneste hændelser i Basra giver god grund til at tro, at besættelsesmagten selv udøver terroraktioner i landet. Her tænker jeg ikke på de oplagte terroraktioner i form af de daglige angreb på irakiske byer, men på de bomber, der bringes til sprængning på markedspladser, restauranter, moskéer osv., og som pådattes Al-Zarqawi og andre etbenede gespenster – og som irakiske modstandsgrupper gentagne gange har taget afstand fra.

For hvad var det lige, der skete i Basra? Jo, irakisk politi fangede to britiske SAS-agenter, der forklædt som 'arabiske terrorister' skød mod en flok civile. Da de to undercover-terrorister blev taget til fange, viste det sig, at deres bil, som var fyldt med sprængstoffer, skulle bringes til eksplosion i byens centrum.

De vestlige medier har naturligvis endnu engang givet sig selv mundkurv på. Endnu engang viser de os, hvordan man bedriver "kritisk journalistik". Ingen medier har mandsmod til at sætte spørgsmålstegn ved, hvorfor de to britiske agenter forklædt som arabere åbnede ild mod en menneskeflokk, og hvad de skulle med en bil ladet med eksplosiver

og en fjernbetjening til at bringe disse eksplosiver til sprængning. Det interessante i denne sag er ikke briternes hastige og dramatiske "befrielse" af de to agenter. Naturligvis var det briternes topprioritet at komme disse agenter til undsætning for at afværge en afsløring af deres egentlige forehavende.

De vigtigste spørgsmål er: Var eksemplet fra Basra et enkeltstående tilfælde, eller er det en del af et samlet mønster? Står besættelsesmagten bag de terrorhandlinger, der udføres mod civile irakere? Er disse terrorhandlinger i virkeligheden ikke i besættelsesmagtens interesse, da man derved kan oppiske til borgerkrig og legitimere tilstedeværelsen i landet?

Men de følgagtige krigsmedier har ikke tid til at stille disse spørgsmål. De har nemlig travlt med så mange andre ting, for eksempel med at miskreditere den irakiske modstand.

Men det kan ikke siges klart nok: De irakiske modstandsfolk, mænd og kvinder, der bekæmper besættelsen, handler ud fra loyalitet og kærlighed til deres folk og deres land. De er mennesker, der én gang for alle har besluttet at gøre op med årtiers ulykke og sælgen ud af deres blod, deres folk og deres jord til vestlige banditter og disses bydreng – hvad enten disse kommer i form af Saddam Hussein eller Khomeinis disciple.

De irakiske modstandsfolk er de samme mennesker, der kun kunne se passivt til, mens deres pårørende, deres ældre og deres børn døde under mere end et årtis direkte folkemord forklædt som økonomiske sanktioner besunget af USA og den vestlige verden.

Da Clintons udenrigsminister Madeleine Albright i 1996 blev spurgt, om sanktionerne var prisen værd, set i lyset af, at de på daværende tidspunkt havde kostet 500.000 irakiske børn livet, var hendes svar: "*We think the price is worth it*".

Tjah, måske var prisen det værd for Albright. For i denne rådne verden har hun trods alt endnu ikke skullet stå til ansvar for sine forbrydelser. Men tror Albrights efterfølgere mon, at irakerne har glemt den pris, som de blev tvunget til at betale i blod?

At de selv samme forbrydere, der fra 1991 til 2003 tog utallige irakeres liv,

nu har invaderet irakisk jord og taget flere menneskeliv under det påskud at ville hjælpe irakerne, er ikke blot frækt, men også naivt og drønfarligt. De invaderende har nemlig overset én vigtig detalje: Vi irakere har ikke glemt vore døde og gør det aldrig. Og af respekt for vore døde, de levende og de endnu ufødte og i deres navn vil vi kæmpe, indtil vort land er befriet.

Jeg har en jævnaldrende kusine, som arbejder på et hospital i det centrale Bagdad. Forleden skrev hun følgende til mig:

"De amerikanske soldater kommer ofte her og henvender sig til os. Men vi kan ikke holde ud at se på dem, og vi vil ikke have noget med dem at gøre. Så vi kigger den anden vej. De tager livet af os lidt for lidt for hver dag, der går. Hvorfor gør de ikke bare en ende på det? Jeg ville ønske, at de snart gør mod os, som de gjorde mod Hiroshima."

Det var hendes ord. Det er de følelser, som vi med vores tilstedeværelse i Irak fremavler hos almindelige irakere. Er dit demokratiske hjerte nu tilfreds, hr. Anders Fogh Rasmussen?

De 150.000 udenlandske tropper er kilden til den vrede og harme, som nu er at spore overalt i Irak. De er ikke en del af løsningen, de er selve problemet. De udenlandske soldater bidrager ikke med noget godt, hverken genopbygning eller beskyttelse af civile. Deres primære opgave er nu selvforvar. Hvis en soldat føler sig truet, skyder han først og spørger bagefter – i glimrende overensstemmelse med Bush-doktrinen.

Den eneste rigtige ting at gøre oven på dette tragiske faktum er at trække tropperne hjem øjeblikkeligt – og det hellere i går end i dag. Lad os få de danske tropper hjem nu – af hensyn til irakerne, af hensyn til de danske soldater og af hensyn til os, den danske befolkning, der med deltagelsen i denne krig også er blevet gjort til mål for barbariet.

Lad os ikke overlade vore børn en verden af løgne, politiske Hollywoodproduktioner, had, racisme, kolonisering, krig, terror og religionshetz. Det er på høje tid, at barbariets æra bringes til ende. Og ansvaret herfor er vores alles.

Nederlag for de to borgerlige blokke – stærk fremgang for venstrekræfterne

Kansler Gerhard Schröders 'rød-grønne' koalition og dens såkaldte 'reform-program' blev valgt fra. De tyske vælgere vil ikke have dens Agenda 2010, det EU-dikterede nyliberalistiske angreb på de etablerede velfærdsordninger. SPD gik tilbage til 34,3 pct. af stemmerne og 222 pladser i forbundsdagen. De Grønne fik 8,1 pct. og 51 pladser.

Men den forhåndsudskregne vinder af valget – Angela Merkel og hendes CDU/CSU og koalitionspartneren FDP – blev ikke valgt. De tyske vælgere frygtede, at denne 'sort-gule' koalition ville gå endnu længere i nyliberalistisk retning mod den kapitalistiske natvægterstat, hvor sociale problemer og social nød privatiseres. CDU/CSU gik også tilbage til 35,2 pct. af stemmerne, men blev alligevel det største parti med 225 pladser i forbundsdagen. Koalitionspartneren FDP fik 9, 8 pct. og 61 pladser.

Begge de to store partier gik således tilbage – og ingen af disse to store borgerlige blokke fik flertal til at regere Tyskland og til at lave sociale 'reformer' på de arbejdendes bekostning.

Gerhard Schröder vandt det sidste

Gregor Gysi og Oskar Lafontaine

forbundsdagsvalg på sin modstand mod Irak-krigen, mens Angela Merkel vil lægge sig tættere op ad USA's globale 'krig mod terror'.

Begge blev denne gang tabere, fordi de vil angribe velfærdsordningerne, selvom begge kaldte sig vindere.

Venstrepartiet – vinder i opposition

Den virkelige vinder ved valget blev det nye venstreparti Die Linke – en sammenslutning af Gregor Gysis østtyske PDS og det vesttyske Wahlalternative Arbeit und Soziale Gerechtigkeit

(WASG) med den tidligere socialdemokratiske leder Oskar Lafontaine i spidsen.

Fra ingen repræsentation i forbundsdagen overhovedet står Die Linke nu med 8,7 pct. og 54 mandater og er rykket forbi De Grønne. Ved valget i 2002 fik PDS 4 pct. af stemmerne og klarede ikke spærregrænsen.

WASG blev dannet som resultat af de store protester mod Gerhard Schröders reformplaner under betegnelsen Agenda 2010 og den såkaldte Hartz IV-reform med dens angreb på de arbejdsløse, som udløste massive og langvarige protestdemonstrationer over hele Tyskland.

Venstrepartiet overtog massebevægelsens krav – og vandt den store repræsentation ved at erklære, at den ikke vil støtte noget regeringsalternativ, der vil gå i retning af Agenda 2010. Det vil være en stærk opposition for social retfærdighed, uanset hvilken konstellation der bliver det endelige resultat, erklærede partiet. Denne position har det gentaget efter valget, hvor det ellers står klart, at SPD, De Grønne og Venstrepartiet til sammen råder over et komfortabelt fler-

APK: Et opmuntrende resultat

- Resultatet af det tyske valg er opmuntrende, siger Klaus Riis, redaktør af APK's blad Kommunistisk Politik:

- Måske er der noget for den danske venstrefløj at lære deraf.

Det tyske valg havde ingen klar vinder. Men det brød til dels med et mønster fra valgene i EU-landene, vi er vant til at se, siger Klaus Riis:

- Det særlige mønster for et EU-toparti-system, vi har set udvikle sig gennem årene – hvor regeringsmagten som i Danmark skifter mellem to borgerlige alternativer – en åbent borgerlig konstellation og en socialdemokratisk anført koalition – er blevet røkket lidt ved det tyske valg.

Det nye tyske Venstreparti er med et slag blevet en magtfaktor i tysk politik. Klaus Riis understreger, at man ikke bør have illusioner om Venstrepartiet og dets ledere Gysi og Lafontaine.

- Venstrepartiet er selvfølgelig ikke

noget revolutionært parti, det har ikke et program eller en strategi for et socialistisk Tyskland, siger han:

- Men det har overtaget den store sociale protestbevægelses krav og vil fremføre dem i forbundsdagen. Det er et klasseprogram, udviklet i kampen. Holder partiet fast i at fremføre arbejderklassens krav som reel opposition i parlamentet, vil det lægge en dæmper på det nyliberale felttog mod de tilkæmpede velfærdsgoder, som både Schröder og Merkel har på programmet, og vil yderligere kunne udvikle den afgørende modstand mod de kommende 'reformer' uden for parlamentet.

Situationen er Tyskland i dag svarer til, om SF og Enhedslisten nægtede at være støttepartier for en socialdemokratisk-radikal mindretalsregering:

- I Danmark har SF og Enhedslisten som støttepartier for en socialdemokratisk ledet regering gjort sig til garanter

for den socialdemokratiske variant af EU's nyliberale velfærdsreformpolitik. Det giver frie hænder til en Helle Thorning Schmidt – og sikrer i sidste ende Foghs regering, siger Klaus Riis.

Det er årsagen til, at APK ikke har støttet og ikke vil støtte Enhedslisten ved valgene. Ved sidste valg ville Enhedslisten tilmed støtte en socialdemokratisk anført regering, der ville fortsætte den ulovlige krig i Irak og Afghanistan, understreger Klaus Riis, som tilføjer:

- De to venstrefløjspartiernes parlamentariske strategi som støttepartier for socialdemokraterne og deres drøm om at presse socialdemokraterne til venstre får dem til at fokusere på hele det parlamentariske spil og bremser udviklingen af en virkelig social massebevægelse i Danmark, selvom det nyliberale felttog også raserer vort land.

- Det vil være en god ide at studere, hvad der sker i Tyskland.

tal af pladserne i forbundsdagen.

Venstrepartiets indtræden i forbundsdagen betyder en ny situation for hele den tyske venstrefløj. Dens parlamentariske repræsentation – og ganske særlig som klar opposition – vil give nye muligheder for konsolidering og udvidelse for hele venstrebevægelsen i Tyskland. Dette på trods af, at de to tvillingpartiers spidskandidater – venstresocialdemokraten Lafontaine og revisionisten Gysi, som optrådte som makkerpar i hele valgkampen – er kendt som pragmatiske opportuniste, som brændende ønsker at indgå i det parlamentariske magtspil.

Nøglen til Venstrepartiets succes er, at det har forbundet sig intimt med den eksisterende masseprotestbevægelse uden for parlamentet. Kappes disse bånd, vil det blive straffet. Venstrepartiets indtræden i forbundsdagen vil under alle omstændigheder betyde en styrkelse af venstrekræfterne og muligheden for en yderligere radikaliserings af venstrebevægelsen.

Et Tyskland delt i øst og vest

Kernen i Venstrepartiet er det gamle østtyske PDS. Det siges, at 90 pct. af partiets medlemmer er fra det tidligere Østtyskland, som ikke har oplevet den sociale fremgang, befolkningen blev stillet i udsigt efter genforeningen. Mere end to millioner er flyttet fra det tidligere DDR, som har en officiel arbejdsløshedsprocent på 18,2, næsten dobbelt så høj som i vest. Pr. indbygger ligger det økonomiske niveau på to tredjedele af niveauet i Vesten. Det halter langt bagefter, og det går den gale vej.

Venstrepartiet fik da også sin største tilslutning i det tidligere DDR, der rummer knap 20 pct. af de næsten 62. mio. stemmeberettigede tyskere. I Berlin blev det største parti i tre valgdistrikter. Men hvad der tidligere er mislykkedes, at få en solid vælgerbase i det gamle Vesttyskland, lykkedes denne gang i kraft af koalitionen med WASG.

Partiet kræver, at Hartz IV-reformen fjernes igen, det siger nej til Irak-krig og tysk krigsdeltagelse i Afghanistan, nej til EU's forfatningstraktat og opstiller et Agenda Social – en social dagsorden – som alternativ til Agenda 2010.

DKP/ML opgiver sammenslutning med KPİD

DKP/ML's landsledelse har meddelt, at de indstiller 'samlingsprocessen' med KPİD.

I en udtalelse hedder det: *"DKP/ML's landsledelse beklager, at en historisk mulighed for at forene vore to partier om at skabe et nyt kommunistisk parti – som tingene står nu – er gledet os af hænde."*

Som sædvanlig søger DKP/ML's landsledelse at give andre skylden for egen politiske fiasko – det er KPİD's skyld.

Otte års mislykkede 'samlingsbestrebelse' har ført til splittelse af DKP/ML, DKP/ML's overgang til strategien for 'antimonopolistisk demokrati' og partiets brud med den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse. De har betydet en svækkelse af den samlede kommunistiske bevægelse i Danmark.

Og DKP/ML's landsledelse 'beklager'.

Ønsket om sammenslutning med KPİD lå bag den splittelse, som Jørgen Peter-

sen og hans gruppe bevirkede i foråret 1997, da den vandt flertal for en ny linje på den syvende partikongres.

Det førte senere til eksklusion af den daværende partiformand Klaus Riis m.fl., som senere tog initiativ til dannelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne, der stiftedes i april 2000.

I et af de centrale indlæg i partikampen i begyndelsen af 1997, 'En højrestrømning i partiet banker sig igennem', afviste Klaus Riis hele Jørgen Petersen-gruppens 'samlingsplan' og forudså, at den ville ende med DKP/ML's ideologiske og politiske degeneration og ikke føre til ægte kommunistisk samling.

Der er grund til at gøre opmærksom på dette dokument – og til at DKP/ML's nuværende landsledelse (som er identisk med den daværende højrefraktion) forholder sig selvkritisk til deres egen politik og 'bedrifter'.

Indlægget bringes her i uddrag. Det kan læses i sin helhed på www.oktober-net.dk.

Dokumentation:

'En højrestrømning i partiet banker sig igennem'

Af Klaus Riis, tidligere formand, Partiarbejderen februar 1997

Det kan være svært at se det politiske indhold i den partikamp, som startede i partiets ledelse, og som nu er blevet en kamp i hele partiet. Det skyldes bl.a., at den højrestrømning, der har banket sig igennem i ledelsen og nu har et flertal i Centralkomiteen bag sig, udsender tvetydige politiske signaler.

Den søger at skjule, at der er tale om et forsøg på at anbringe partiet på en ny platform, der på grundlæggende spørgsmål strider mod den linje, strategi og taktik, som partiet har fulgt igennem hele sin eksistens, og i særdeleshed mod den linje, som blev fastlagt af den 5. og 6. kongres. Endvidere skyldes det, at denne platform endnu ikke er fuldt udbygget og konsolideret, og at

den i realiteten savner støtte i et flertal i partiet, hvis den trådte åbent frem. Derfor kommer alle besværgelserne om, at der selvfølgelig er 'enhed om at opbygge et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund', at 'partiets linje er uanfægtet' osv.

På grund af denne tvetydighed hersker der i partiet tvivl om, hvorvidt beretningstesterne som helhed er først godkendt, derpå i deres helhed forkastet af CK, hvorvidt beretningsudkastet blev underkendt af politiske eller "redaktionelle" grunde etc.

En række af de dokumenter og resolutionsforslag, der er udsendt, kan være vanskelige at gennemskue, fordi man på en og samme tid skal postulere lin-

jemæssig kontinuitet, må tage hensyn til modstanden mod den ny partiopfattelse både i ledelsen og partiet som helhed og samtidig antydningssvis fremlægge denne opfattelse.

Hvordan partilinen forvrænges

Et enkelt eksempel på, hvordan man bærer sig ad med dette:

I kammerat P.s [Jørgen Petersens] debatoplæg "Om kommunistisk samling" (*Kongresekstra 3, jan. 97*) hedder det, at den 5. kongres definerede linjen for samlingsprocessen, og der citeres herfra (i kursiv):

"- En sådan samling må finde sted på marxismen-leninismens grund, på basis af en klar politik for 90'erne og på basis af udviklingen af et mere konkret samarbejde med forskellige revolutionære kræfter."

Direkte derefter fortsætter Jørgen:

"Eller sagt på en anden måde. Samling kræver et tidssvarende kommunistisk program, et handlingsprogram og etablering af aktionsenhed." (Side 3)

Jørgens udlægning er imidlertid ikke

korrekt. Samling er ikke et spørgsmål simpelthen om partiprogrammer og aktionsenhed. Det altafgørende er den ideologiske og politiske samling, samling på marxismen-leninismens grund, på basis af en fælles ideologi og teori, nemlig den videnskabelige socialisme, på basis af den leninistiske partiopfattelse. Jørgen fordrejer dette spørgsmål til et punkt, hvor det ikke eksisterer. Samling bliver hos ham alene et spørgsmål om udarbejdelsen af programmer, som socialismeprogrammerne, og aktionsenhed.

Partiets afgørende forsvar for marxismen-leninismen er pist væk. *Det er kun vort parti, der er i stand til at sikre en samling på basis af marxismen-leninismen, og den leninistiske partiopfattelse.* Det er en af de kampe, partiets ledende rolle i samlingsprocessen forpligter os til at gennemføre. *Ellers vil det revisionistiske arvegods fra DKP, som er udbredt i den kommunistiske bevægelse som helhed (som teori og praksis), naturligvis sætte sig igennem.*

Det er med sådanne tricks som det her påviste, at højrestrømningen i partiet sætter sig igennem: Man postulerer kontinuitet, men forvrænger partiets linje og åbner for en ny (som Jørgens oplæg yderligere udvikler på samme fordækte og "taktiske" vis).

Skjulte angreb på marxismen-leninismen

Angribes marxismen-leninismen? Ingen tvivl om det!

Alle kammerater i CK sværger til, at de står på marxismen-leninismens grund, at de er tilhængere af en marxistisk-leninistisk partiopfattelse. Men CK-flertallet har lavet sin egen tolkning af den leninistiske partiopfattelse, hvor man udlægger Lenins opfattelse af nødvendigheden af en organisation af professionelle revolutionære på en fejlagtig måde – i stedet for at bevise, at vort parti fastholder Lenins lære.

Alle og enhver kan efterkontrollere Lenins synspunkter ved at læse *Hvad må der gøres?* og andet leninistisk materiale og overbevise sig om, at CK's udlægning er gal.

Højrestrømningen spekulerer i stedet i partiets generelt lave skolingsniveau, lave teoretiske niveau, og den langvarige forsømmelse af den marxistisk-leninistiske opdragelse af partiet, som er en af de udtalte højrefarer i partibygningen. (...)

Om det stærke kommunistiske parti

Det stærke kommunistiske parti, vi opbygger, vort eget parti, det samlede forenede stærke kommunistiske parti,

ØKONOMISK INDSAMLING: STØT NU!

Kommunistisk Politik og Netavisen har brug for støtte

Vi opfordrer læsere og støtter til:
Giv et beløb til bladet nu og her – og gerne i næste måned igen.

Og tænk over, om du vil støtte os i løbet af det kommende år med et fast beløb hver måned.

Du fastsætter selv størrelsen.

Du kan i BG-bank eller Danske Bank sætte pengene ind gebyrfrit – sig dit navn skal på som afsender (ellers sendes pengene anonymt) –

Eller betal via netbank, som kan sættes til fast månedlig betaling.

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Vil du have tilsendt girokort, kan du ringe til : 35 43 49 50 eller maile til apk@apk2000.dk

Hvem er Zarqawi?

Klaus Amnitzbøll skriver i Politiken om Al-Zarqawis styrker, der har slået til og "dræbt 150 irakiske daglejere". Det er ikke første gang og nok heller ikke sidste, vi hører om et lig, der går i krig.

Le Monde bringer fredag den 17. september et interview med den shiamuslimske imam Jawad Al-Khalisi fra Al-Kazemiya-moskeen i Bagdad, der deltog i et religiøst møde i Frankrig.

Han siger til Le Monde:

"Jeg tror slet ikke, at Abu Musab Al-Zarqawi eksisterer. Han er udelukkende besætternes opfindelse for at splitte folket, for han blev dræbt i begyndelsen af krigen i det nordlige Irak, da han befandt sig sammen med gruppen Ansar Al-Islam i Kurdistan.

Hans familie i Jordan har allerede gennemført en begravelsesceremoni. Abu Musab Al-Zarqawi er således en brik, der bruges af amerikanerne, en undskyldning for at fortsætte besættelsen. Det er et påskud for ikke at forlade Irak."

Det gør det da også lettere at forstå begivenhederne, eftersom alt, hvad Al-Zarqawi efter sigende påtager sig skylden for, er terrorhandling, der kun gavner besættelsesmagten, men aldrig dem, der kæmper for et frit Irak uden besættelse.

Og her i landet leverer myten åbenbart også krudt til en racistisk indstilling til muslimer.

Gerd Berlev

21. september 2005

skal selvfølgelig ikke være en forening af alle de synspunkter, der fandtes i det gamle revisionistiske DKP, et ideologisk pluralistisk foretagende.

Det skal være et marxistisk-leninistisk parti, med en entydig ideologisk og politisk linje. Og det skal samle kommunisterne, ikke højreafvigere og revisionister. Både ideologisk, politisk og organisatorisk er kvaliteten, ikke kvantiteten, afgørende.

Simpel organisatorisk sammenlægning af de eksisterende erklæret kommunistiske organisationer – eller af KPID og Danmarks Kommunistiske Parti ML alene – er udelukket.

Det ville heller ikke være en korrekt metode. *Det stærke parti skabes i praksis i kampen for at samle og udvikle den kommunistiske bevægelse, det skabes i bevidst kamp mod revisionistiske og højreopportunistiske afvigelser.*

Partiet har i sin opbygning gennem årene fulgt nogle strategiske hovedretninger, som kampen for at opbygge et ægte kommunistisk parti i Lenins forstand, (det gælder DKP/ML selv, og det gælder selvfølgelig også i kampen for ét stærkt kommunistisk parti i Danmark), som forsvaret af marxismen-leninismen og kamp mod den moderne revisionisme og al opportuniste, som satsningen på opbygningen af Dagbladet Arbejderen som partiets centralorgan. Alt det har både sikret partiets overlevelse og bragt det i en gunstig situation med hensyn til den videre partiopbygning og udbygning.

At sætte partibygningen i centrum, at opprioritere kampen for det stærke kommunistiske parti, at styrke den ideologiske og politiske kamp, at løse partiets store problem: for få medlemmer og for få ledere, og udvikle det kollektive niveau betragteligt var kerneindholdet i beretningstesterne, som et flertal i CK tilsyneladende nu er uenige i som helhed.

Det er imidlertid *den eneste rigtige linje, strategisk og taktisk*, for udviklingen af partiet i den kommende og afgørende kongresperiode.

Sådan lød advarslen dengang, i 1997. Jørgen Petersen og hans gruppe valgte at gå linen ud.

Gør massernes krav synlige!

Kapitalismens barbari og hykleri afsløres i hele sin grusomhed ved katastrofer som orkanen Katrina: De fattige overlades til at dø. Hundreder tusinder vil være ramt i årevis.

Under socialismen, som sætter mennesket i centrum, vil ofrene være langt mindre, og hele samfundet vil sætte ind på at hjælpe de overlevende til hurtigt at få en ny tilværelse. Jordskælv i Albanien f.eks. førte til, at de ramte i løbet af få måneder havde nye og bedre huse.

Bush, som har fået støtte på at love amerikanerne sikkerhed, havde ingen anden plan end at sætte militæret ind mod de fattigste, som søgte at overleve. Hans ratings er nu på det laveste niveau nogensinde.

Kapitalismen er i sig selv en naturkatastrofe, der findes ét middel mod: revolution.

Vreden mod kapitalismen – dens krige, barbari, brutalitet og elendighed – bygger sig op over hele verden i disse år. I visse situationer, og igen og igen, afsløres de kapitalistiske regimer i al deres nøgenhed.

Intet sted er nogen kapitalistisk regering sikret mod eller immun over for folkenes vrede. Heller ikke i Danmark, heller ikke Fogh-regeringen. Den selv og dens propagandister i medierne fortæller, at den er stærk, dygtig, nærmest urokkelig. Det er forkert. Regeringen er skrøbelig, dens politik er en fiasko, vreden mod den eksisterer – mod krigsdeltagelsen, mod terrorlove og udemokratiske tiltag, mod de stadig større sociale skel, dens hetz mod de fattigste, dens mangel på at skabe arbejdspladser osv.

Det store problem er, at vreden ikke organiseres, ikke gøres synlig, ikke kommer til klart udtryk i masseprotest. Det hænger ikke mindst sammen

med den parlamentariske oppositions manglende vilje dertil, fordi også den frygter masserne. Regeringen kan sætte sin falske dagsorden – fordreje alle virkelige problemer – og medierne, oppositionen, LO-fagbevægelsen og ngo-systemet spiller med.

Masserne bliver ikke, eller kun lidt og forsigtigt, kaldt på gaden for at formulere krav som

Tropperne hjem NU!

Stop terrorlove og terrorhetz – Stop Big Brother-EU!

Forsvar retten til protest og de demokratiske rettigheder!

Skab tusinder af arbejdspladser! Genopbyg den offentlige sektor!

Sæt overførselsindkomsterne klækeligt op!

Forkort arbejdstiden!

Osv.

Kun enkelte krav er rejst eller synliggjort. En mere samlet massekampplatform eksisterer ikke – en situation, ikke mindst Enhedslisten profiterer på, mens den ikke tager det mindste skridt til at aktivere massebevægelsen, som den i stedet søger at koble på sin egen parlamentariske strategi.

Det er den store opgave for APK at arbejde for en sådan massebevægelses udvikling, der er uafhængig af den socialdemokratiske/reformistiske parlamentariske platform.

Det er med det perspektiv, at vi går ind i de vigtige konkrete kampe i en situation, hvor Fogh (og Bush og Blair) sætter dagsordenen: kampen mod den ulovlige krig, mod terrorhetzen og nye terrorlove (som skærpes i efteråret), mod EU's Big Brother-tiltag og nyliberalistiske fremstød, finanslov, kommunalreform, kommunalvalg ...

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

De to briter var undercover-terrorister

De to briter, der var den direkte årsag til, at adskillige britiske kampvogne og helikoptere den 19. september smadrede et fængsel i den sydirakiske by Basra, var specialagenter, som var sendt ud på en terrormission.

Begge var fra SAS Elite Special Forces, en specialstyrkeenhed. De var på en undercover-opgave i Basra forklædt som "arabiske terrorister". Ifølge officielle kilder i Basra skød de to briter direkte mod civile ved et religiøst center i byen og dræbte blandt andet en politibetjent, mens de sårede adskillige andre irakere.

De to britiske såkaldte specialagenter, der var iført traditionelt arabisk tøj,

stak herefter af, men de blev fanget af det irakiske marionetpoliti, som på grund af briternes påklædning troede, at de havde fanget "arabiske terrorister". I briternes bil blev der fundet både våben og sprængstoffer. Briterne blev efterfølgende transporteret til en politistation i Basra, hvor de to terrorister indrømmede, at de var på "en hemmelig mission" i Basra.

Der udbrød voldsomme uroligheder i Basra, efter at det blev klart, at briterne stod bag terrorangrebet i byen, og da de angiveligt for at befri de to arresterede UK-terrorister tromlede det irakiske fængsel ned med kampvogne. Vrede indbyggere angreb de britiske tanks med blandt andet brandbomber, hvilket betød, at de britiske besættelsestropper måtte tage flugten fra de brændende kampvogne.

I Basra er modsætningerne mellem den britisk ledede besættelsesstyrke og lokalbefolkningen blevet stadig større gennem de seneste par måneder. Al-Sadrs bevægelse har vundet mere og mere opbakning og infiltreret marionetpolitiet i byen, som ellers har været holdt i et jerngreb af briterne og Badr-militsen, den væbnede gren af Det Øverste Råd for Islamisk Revolution i Irak (SCIRI), som oprettedes og støttes af Iran.

Den 18. september blev Ahmad Al-Fartusi, en leder i Al-Sadrs Mahdi-hær, således arresteret af britiske besættelsestropper, hvilket fik Mahdi-hæren til

at true de britiske besættelsesstyrker og deres irakiske lakajer med "begivenheder, hvis resultat ikke vil være godt", såfremt de ikke løslader Al-Fartusi.

Begivenheden med de to britiske terrorister illustrerer lige præcis det, som den irakiske modstandsbevægelse og dens støtter i udlandet hele tiden har sagt: at det er besættelsesmagten og ikke modstandsbevægelsen, som står bag terrorangrebene rettet direkte mod uskyldige civile, mod moskeer, skoler og hospitaler.

Besættelsesmagtens formål med denne terror er at så had mellem Iraks forskellige etniske og religiøse grupper, som i årtusinder har levet i fredelig sameksistens, så disse bekriger hinanden indbyrdes i stedet for at forenes i modstandskampen imod besættelsesmagten og dens udplyndrende besættelse.

Carsten Kofoed

Frit Irak News, 20. september 2005

Hvem står bag "borgerkrig" og terror mod civilbefolkningen i Irak?

Torsdag d. 13. oktober kl. 17.00
Oktober bogcafé, Århus
Ny Munkegade 88, 8000 C

Forklædte britiske soldater blev i september taget på forsk gerner i en bil fuld af våben i Basrah. Danske tropper stod vagt ved britisk militær base, mens englænderne smadrede byens fængsel for at sikre de tilfangetagne fra rettergang.

Oplæg **Omar Dhahir**, irakisk forfatter, lektor ved Århus Universitet.
Arr. Stop Terrorkrigen Århus

Lørdag den 1. oktober International Ungdomslejr 2006

- mod imperialismen og fascismen
Danmark bliver vært for IUL2006
i Isterød.

København kl. 13 - Opstartsmøde

Oktober BogCafé, Egilsgade 24
Opstartsmøde for aktivister og interesserede omkring lejren.

Tema: Hvorfor er den internationale solidaritet så vigtig i kampen for en bedre verden. Der kommer deltagere fra tidl. lejre i Spanien, Tyrkiet og Mexico og fortæller.

Odense: Debatmøde kl. 13 - ca. 15

Oktober Bogcafé - Skibhusvej 100
Debat USA's terrorkrig/ Irak og Palæstina

Oplæg ved **Omar Dhahir**
Information og debat om International Ungdomslejr 2006
Arrangør: DKU/APK

Prestige

personlige ambitioner, høj løn, og andre frynser og goder -
overborgmesterposten i København er eftertragtet - , og
vælgerforeningerne har efter intern kævl, bagholdsangreb
valgt deres kandidater, -

Venstres S. Pind, og Soc.demokraten, - R. Bjerregård,
begge med stor erfaring fra den korrupte verden
de vil begge glide pænt ind som overborgmester,

- At falde så dybt ved at give dem sin stemme,

- kan kun udtrykkes med et,

- Fy for Helvede

Efter Stop Bush

Under overskriften "Modstand mod Irak-krig og -besættelse" indledtes den første del af konferencen den 24. september indkaldt af Stop Bush. Her ved 40 personer fandt vej til Christianshavns beboerhus denne lørdag formiddag. Det var også et spændende program.

Slimane Hadj, den danske Guantanamo-fange indledte med at sige:

"Der er ingen, der kan retfærdiggøre drab på uskyldige, uanset målet." Forsvaret for ens ejendom og land er en naturlig ting, som i salmen "kæmp for alt, hvad du har kært, dø, om så det gælder".

Der er mange andre tyranner end Saddam Hussein, f.eks. har Mubarak i Ægypten store koncentrationslejre i ørkenen. Det virkelige mål med invasionen i Irak var kontrollen med olien og energikilderne. Det samme gjaldt Afghanistan, hvor krigens virkelige motiv var kontrollen med naturgasledningen fra Turkmenistan. Ligeledes beskrev Slimane, hvordan ordet terrorist bliver brugt om 'de onde', dem, magthaverne ikke kan lide, men aldrig om statens egen terror.

Kamaram Tahir beskrev derefter, hvorledes landet Irak siden Golfkrigen i 1991 systematisk er blevet smadret. Under de seks ugers krig blev hele infrastrukturen bombet, institutioner, statslig ejendom, civile anlæg, transportnettet, biler, veje, broer, sygehuse, fabrikker og atom anlæg. Under krigen blev der brugt sprængladninger svarende til seks Hiroshima-bomber samt forarmet uran. Store områder er i dag så strålingsfarlige, at mennesker ikke kan opholde sig der.

Katastrofetilstanden i 1992-93 er grundigt beskrevet af WHO, Røde kors og Røde halvmåne og lignende institutioner. Især var der forhøjet dødelighed blandt børn, gamle, gravide og syge. Sanktionerne fortsatte. Irak som stat var totalt ødelagt, men befolkningen skulle knækkes. Landet blev sat 100 år tilbage.

Krigen har heller ikke medført nogen af de lovede resultater to et halvt år efter invasionen. Folk lider og lider. Der er kaos, anarki og opløsning i landet. De systematiske regelmæssige aktioner – senest mod Talafa, hvor der

Panelet ved Irak-debat-ten - fra venstre Hind Al-Naimi Kjær, dansk-iraker, Kamaram Tahir, irakisk kurd og medl. af Komiteen for et Frit Irak, Norge samt Slimane Hadj, den danske tdl. Guantanamo-fange

ikke blev fundet nogen 'udenlandske kombattanter' – sættes som regel ind i forbindelse med en vigtig politisk begivenhed. Kamaram forventer således, at Samarra vil blive overfaldet før valget i december.

Hind Al-Naimi Kjær fortsatte derefter. Hun gjorde opmærksom på, at planen for opdeling af landet i tre zoner blev udtænkt allerede i 90'erne i perioden med no-fly-zoner.

Irak var ved krigens start et land uden militær af betydning, så hæren gik hurtigt under jorden for at forberede modstandskampen. Da besættelsestroppe-erne havde erklæret 'befrielsen' den 9. april 2003, blev de derfor, til deres store overraskelse, allerede den 10. april mødt med modstandsaktioner.

Hind beskrev derefter de forskellige skaktræk i forsøget på at opbygge en parlamentarisk facade for det, der reelt er den amerikanske administration, herunder forsøgene på at ophidse til borgerkrig og opsplitte befolkningen i sunnier, shiitter og kurdere, trods det at mange familier, herunder Hinds egen, består af alle tre grupper, samtidig med at brugen af ordet araber, der ellers er/var den almindelige betegnelse for den irakiske arabiske befolkning, forsvinder ud af sproget.

Forbedringerne af irakernes liv mangler selv på de mest elementære områder som el, drikkevand, sundhed, skole, brændstof og sikkerhed. Det er klart, at langt størsteparten af befolkningen støtter modstandsbevægelsen.

Dagliglivet er på alle mulige måder præget af besættelsen:

Når en iraker har været ude for vejspærringer, kontrolcheck eller på anden måde har været i kontakt med besættel-

sestroppe, er det første, han gør, når troppe-erne er ude af syne, at efterse køretøj og bagage for bomber.

Sådanne anbragte bomber er der ingen modstandsgrupper, der tager ansvaret for. Kun Al-Zakawi.

Hele første del af konferencen kan høres på www.station2000.dk under udsendelser. Ligeledes kan de to andre dele af konferencen om racisme og situationen i Palæstina høres der.

Konferencen åbnede for nye dialoger og skabte mange kontakter og opfyldte derved sit formål som afslutning på Stop Bush-samarbejdet. *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Tiden skriger på modangreb

Mage til arrogance skal man lede længe efter!

I en situation, hvor 8-900.000 ledige hænder er afskåret fra arbejdsmarkedet, så ikke bare fortsætter mistænkeliggørelsen af de arbejdsløse, den intensive-res også i samme takt, som vi nærmer os udgivelsen af Velfærdskommissionens rapport!

I dette brede hylekor optræder ulighedsminderen med sin fodfejl, der blot udtrykte regeringens holdning og praktiserede politik, kun som én blandt mange. Af øvrige hylende ulve kan nævnes formanden for Velfærdskommissionen selv, direktøren for Socialforskningsinstituttet, regeringen med beskæftigelsesministeren i spidsen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Industri, Cepos-tænk tanken, Socialdemokraterne med Gucci-Helle i spidsen, forskellige forbund og den samlede danske medievirksomhed – trykt eller elektronisk – der lydigt gengiver, hvad det etablerede (læs: borgerskabet) Danmark kræver.

Der er med andre ord sat et veritabelt ideologisk felttog i gang, der med løgne og gentagelser af løgne skal overbevise os, at ”vi” har et problem med ”ældrebyrden”, som underminerer ”vores velfærd”. Til belysning kan vi bringe et citat af den ”uvildige” direktør for Socialforskningsinstituttet (SFI), Jørgen Søndergaard, der understreger alvoren og baggrunden for paniske handlinger:

- Vi står over for et arbejdsmarked med faldende arbejdsløshed. På længere sigt vil vi mangle 350.000 på arbejdsmarkedet.

SFI-direktøren frygter den dag ”på længere sigt”, hvor erhvervslivet midt i en globaliserings- og udflagningstid har skabt omkring 1,2 millioner nye arbejdspladser i Danmark.

Der er grund til bekymring.

Samme direktør mener, at konse-

Beregninger viser, at vi skal ned på 20 timers arbejdsuge for at bringe samtlige 8-900.000 ledige hænder i arbejde, så lad os da starte et sted:

Kravet om seks timers arbejdsdag på ugens fem hverdage må fremsættes med fornyet styrke!

Faglig kommentar

kvenserne er, at arbejdsmarkedets parter ikke længere ensidigt skal have retten til at forhandle arbejdstid, ligesom at dagpengereglerne er ”for slappe”.

Det sidste er beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) enig med ham i, hvorfor dagpengemodtagere ikke længere ”bare” skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet i et år, inden de skal tvangsaktiveres. Derfor har han pålagt Storstrøms og Sønderjyllands AF-regioner om at påbegynde et forsøg, hvor hver anden nyledig ved lodtrækning ”vinder” en tvangsaktivering, hvilket påbegyndes med et kursus efter tre ugers ledighed og følges op med et løntilskudsjob efter fire måneder!

Det gælder kampen mod flaskehalse! Han finder det ikke umagen værd at forklare, hvordan han løser – i øvrigt af branchen en selvskabt flaskehals – et problem, hvor man i et område mangler bygningshåndværkere, ved at sende ufaglærte i tvangsaktivering efter tre uger.

Integrationsminister Bertel Haarder har en helt anderledes håndfast metode til at løse flaskehalsproblemer. Når IBM

& A.P. Møller mangler it-folk, så tilside sættes alle gængse og af politikerne reaktionære vedtagne love og regler. I sådanne situationer kan indvandring foregå i bundter.

Velfærdskommissionens signaler er samstemmende med Gucci-Helle, der kræver forhøjelse af pensions- og efterlønsalderen og forringelser af samme ordning.

I parentes kan det bemærkes, at der i den forløbne uge er fastslået, at loftet over kontanthjælpen, der har bragt adskillige mennesker i totalt økonomisk uføre, fastholdes, trods det faktum, at det ikke har opfyldt regeringens målsætning om flere i arbejde. Samtidigt skal der spares to milliarder til arbejdsskadede. Det er klokken klassepolitik. Overklassekamp.

Tiden skriger på et samlet modangreb!

- Hvor er fagbevægelsen henne? spørges der på og uden for arbejdspladserne. Som man råber i skoven, får man svar.

Det er op til de arbejdende samt dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere nedefra og i samlet front at gøre med den ydmygelse, det er både at lægge øre til de herskendes syge påstande og krop til deres reaktionære beslutninger.

Det er på tide, at vi hjælper borgerskabets frygt for mangel på arbejdskraft lidt på vej:

Beregninger viser, at vi skal ned på 20 timers arbejdsuge for at bringe samtlige 8-900.000 ledige hænder i arbejde, så lad os da starte et sted:

Kravet om seks timers arbejdsdag på ugens fem hverdage må fremsættes med fornyet styrke.

En markant reduktion af arbejdsløsheden vil ikke bare nedsætte nedslidningen, men også bringe det fremmedfjendtlige hysteri til ophør.